

EU-rettsakter som etter en foreløpig oversikt vil kunne behandles i EØS-komiteen 20. mai 2011

-FINANSDEPARTEMENTET.....	6
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	6
Vedlegg XXI Statistikk	6
32010 R 1227 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1227/2010 av 20. desember 2010 om endring av kommisjonsforordning (EF) nr. 1055/2008 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 184/2005 for så vidt gjelder kvalitetskriterier og kvalitetsrapportering av statistikk over betalingsbalanse (vedlegg XXI FIN gr2).....	6
32010 R 1157 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1157/2010 av 9. desember 2010 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1177/2003 om fellesskapsstatistikker over inntekter og levestandard (EU-SILC) med hensyn til listen for 2012 over sekundære målvariable for boligforhold (vedlegg XXI FIN gr2)	6
-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET	7
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	7
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder prøving og sertifisering	7
Kapittel XII Næringsmidler	7
32008 R 1331 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1331/2008 av 16. desember 2008 om innføring av en felles framgangsmåte for godkjenning av tilsetningsstoffer, enzymer og aromaer i næringsmidler (vedlegg II kap XII HOD gr2)	7
32008 R 1332 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1332/2008 av 16. desember 2008 om næringsmiddelenszymer og om endring av rådsdirektiv 83/417/EØF, rådsforordning (EF) nr. 1493/1999, direktiv 2000/13/EF, rådsdirektiv 2001/112/EF og forordning (EF) nr. 258/97 (vedlegg II kap XII HOD gr2)	9
32008 R 1333 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1333/2008 av 16. desember 2008 om tilsetningsstoffer til næringsmidler (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	11
32008 R 1334 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1334/2008 av 16. desember 2008 om aroma og næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper til anvendelse i og på næringsmidler og om endring av rådsforordning (EF) nr. 1601/91, forordningene (EF) nr. 2232/96 og (EF) nr. 110/2008 og direktiv 2000/13/EF (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	14
32010 R 0238 Kommisjonsforordning (EU) nr. 238/2010 av 22. mars 2010 om endring av vedlegg V til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1333/2008 som angår merkebestemmelsene for drikkevarer, som inneholder over 1,2 % vol. alkohol og visse fargestoffer (vedlegg II kap XII HOD gr2)	16

32010 R 0257 Kommisjonsforordning (EU) nr. 257/2010 av 25. mars 2010 om iverksettelse av et program for re-evaluering av godkjente tilsetningsstoffer i næringsmidler i henhold til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1333/2008 om tilsetningsstoffer i næringsmidler (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	17
32010 L 0067 Kommisjonsdirektiv 2010/67/EU av 20.oktober 2010 om endring i direktiv 2008/84/EF om spesifikke renhetskriterier for andre tilsetningsstoffer til næringsmidler enn fargestoffer og søtstoffer (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	18
32010 L 0069 Kommisjonsdirektiv 2010/69/EF av 22. oktober 2010 om endring i vedleggene til europaparlaments- og rådsdirektiv 95/2/EF om andre tilsetningsstoffer til næringsmidler enn fargestoffer og søtstoffer (vedlegg II kap XII HOD gr2).....	18
-JUSTISDEPARTEMENTET	19
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTEMDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	19
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering.....	19
Kapittel VII Trykkbeholdere.....	19
32008 L 0047 Kommisjonsdirektiv 2008/47/EF av 8. april 2008 om endring, med tanke på den tekniske utvikling, av rådsdirektiv 75/324/EØF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om aerosoler (vedlegg II kap VII JD gr2).....	19
-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET	21
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTEMDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	21
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering.....	21
Kapittel XIV Gjødning.....	21
32009 R 1020 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1020/2009 av 28. oktober 2009 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2003/2003 om gjødning med hensyn til tilpasning av vedlegg I, III, IV og V til den tekniske utvikling (vedlegg II kap XIV LMD gr2).....	21
-MILJØVERNDEPARTEMENTET	23
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTEMDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	23
Vedlegg XX Miljø.....	23
Kapittel II Vann.....	23
32009 L 0090 Kommisjonsdirektiv 2009/90/EF av 31. juli 2009 om tekniske spesifikasjoner for kjemisk analyse og overvåking av vannforurensning (vedlegg XX kap II MD gr2).....	23

32008 L 0105 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/105/EF av 16. desember 2008 om miljøkvalitetskrav innenfor vannpolitikken, om endring og senere opphevelse av rådsdirektiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/60/EF (vedlegg XX kap II MD gr2)	23
Kapittel III Luft	25
32009 R 0748 Kommisjonsforordning (EF) nr. 748/2009 av 5. august 2009 om listen som fastsetter den administrerende medlemsstaten for det enkelte luftfartsselskap i forbindelse med kvotepliktige luftfartsaktiviteter (vedlegg XX kap III MD gr2).....	25
32011 R 0394 Kommisjonsforordning 394/2011 av 20. april 2011 om listen som fastsetter den administrerende medlemsstaten for det enkelte luftfartsselskap i forbindelse med kvotepliktige luftfartsaktiviteter (vedlegg XX kap III MD gr2).....	25
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	26
Vedlegg XX Miljø.....	26
Kapittel II Vann	26
32005 D 0646 Kommisjonsbeslutning 2005/646/EF av 17. august 2005 om etablering av et register av lokaliteter for interkalibreringsnettverk i sammenheng med rammedirektivet for vann 2000/60/EF (vedlegg XX kap II MD gr3)	26
-NÆRINGS- OG HANDELSDEPARTEMENTET	28
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	28
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	28
Kapittel IX Måleinstrumenter	28
32009 L 0034 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/34/EF av 23. april 2009 om felles bestemmelser for måleinstrumenter og måletekniske kontrollmetoder (vedlegg II kap IX NHD gr2) ..	28
32009 L 0137 Kommisjonsdirektiv 2009/137/EF av 10. november 2009 om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/22/EF om måleinstrumenter med hensyn til utnyttelse av største tillatte målefeil når det gjelder de instrumentspesifikke vedleggene MI-001 til MI-005 (vedlegg II kap IX NHD gr2).....	28
RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING.....	29
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	29
Kapittel IX Måleinstrumenter	29
32009 L 0003 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/3/EF av 11. mars 2009 om endring i rådsdirektiv 80/181/EØF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om målenheter (vedlegg II kap IX NHD gr3)	29

32009 L 0023 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/23/EF av 23. april 2009 om ikke-automatiske vekter (kodifisert utgave) (vedlegg II kap IX NHD gr3)	29
-SAMFERDELSDEPARTEMENTET	31
RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTEMDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET	31
Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering	31
Kapittel II Jord- og skogbrukstraktorer	31
32009 L 0144 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/144/EF av 30. november 2009 om visse deler og spesifikasjoner for jord- og skogsbrukstraktorer (vedlegg II kap II SD gr2).....	31
Vedlegg XIII Transport	32
Kapitel II Veitransport	32
32010 L 0047 Kommisjonsdirektiv 2010/47/EU av 5. juli 2010 om tilpasning til den tekniske utvikling av europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/30/EF om teknisk kontroll av nyttekjøretøy langs veg (vedlegg XIII kap II SD gr2)	32
32010 L 0048 Kommisjonsdirektiv 2010/48/EU av 5. juli 2010 om tilpasning til den tekniske utvikling av europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/40/EF om teknisk kontroll av motorkjøretøy og tilhengere til motorkjøretøy (vedlegg XIII kap II SD gr2)	33
32010 H 0378 Kommisjonsrekommendasjon 2010/378/EU av 5. juli 2010 om vurdering av defekter i forbindelse med teknisk kontroll i henhold til europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/40/EF om teknisk kontroll av motorkjøretøy og tilhengere til motorkjøretøy (vedlegg XIII kap II SD gr2)	33
Kapitel III Transport med jernbane	35
32009 D 0107 Kommisjonsvedtak 2009/107/EF av 23. januar 2009 om endring av vedtak 2006/861/EF og 2006/920/EF vedrørende den tekniske spesifikasjonen for interoperabilitet for delsystemer av det transeuropeiske konvensjonelle jernbanesystemet (vedlegg XIII kap III SD gr2) ...	35
32006 D 0861 Kommisjonsvedtak 2006/861/EF av 28. juli 2006 om den tekniske spesifikasjonen for samtrafikkevne som gjelder for delsystemet "Rullende materiell - godsvogner" i det transeuropeiske jernbanesystemet for konvensjonelle tog (vedlegg XIII kap III SD gr2).....	36
32008 D 0164 Kommisjonsvedtak 2008/164/EF av 21. desember 2007 om den tekniske spesifikasjonen for samtrafikkevne vedrørende "personer med nedsatt bevegelighet" i det transeuropeiske jernbanesystem for konvensjonelle tog og høyhastighetstog (vedlegg XIII kap III SD gr2)	37
Kapittel VI Sivil luftfart.....	39
32010 R 0573 Kommisjonsforordning (EU) nr. 573/2010 av 30. juni 2010 om endring av forordning (EF) nr. 185/2010 om fastsettelse av detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles	

bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart og kommisjonsbeslutning C(2010)3572 som endrer
kommisjonsbeslutning 2010/774/EU (vedlegg XIII kap VI SD gr2)39

-FINANSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XXI Statistikk

32010 R 1227 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1227/2010 av 20. desember 2010 om endring av kommisjonsforordning (EF) nr. 1055/2008 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 184/2005 for så vidt gjelder kvalitetskriterier og kvalitetsrapportering av statistikk over betalingsbalanse (vedlegg XXI FIN gr2)

Sammendrag av innhold

Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 184/2005 om fellesskapets statistikk over betalingsbalanse, internasjonal handel med tjenester og direkte investeringer i/fra utlandet er innlemmet i EØS-avtalens vedlegg XXI Statistikk. Formålet med den nye forordningen er å støtte opp under det allerede etablerte felles rammeverket for systematisk statistikkproduksjon på området gjennom etablering av noen felles kvalitetskriterier for statistikken, samt krav til kvalitetsrapporter.

Dette innebærer en endring av dagens kommisjonsforordning på området, forordning (EF) nr. 1055/2008 innlemmet i EØS-avtalen XXI. De endringer i kvalitetskriterier og kvalitetsrapportering som innføres reflekterer kvalitetskriteriene som er nedfelt i europaparlaments- og rådsforordning nr. 223/2009 om europeisk statistikk som i artikkel 12 (1) fastsetter hvilke kvalitetskriterier som skal anvendes ved utviklingen, utarbeidingen og formidlingen av europeisk statistikk.

Merknader

Statistisk sentralbyrå har deltatt i drøftingene av forslaget. Forordningen vil bli gjennomført i norsk rett i forskrift til statistikkloven. De økonomiske og administrative kostnadene forbundet med etterlevelse av forordningen er begrenset.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Statistisk sentralbyrå, som finner den EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 1157 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1157/2010 av 9. desember 2010 om gjennomføring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1177/2003 om fellesskapsstatistikker over inntekter og levekår (EU-SILC) med hensyn til listen for 2012 over sekundære målvariabler for boligforhold (vedlegg XXI FIN gr2)

Sammendrag av innhold

Forordningen gjennomfører europaparlaments- og rådsforordning nr. 1177/2003 om fellesskapsstatistikker over inntekter og levekår (EU-SILC) som er tatt inn i EØS-avtalen vedlegg XXI Statistikk. Europaparlaments- og rådsforordningen fastlegger en felles ramme for systematisk utarbeidelse av EU-statistikker over lønn og levekår, inklusive sammenligninger og aktuelle tverrsnitts- og tidsseriedata om blant annet inntekt, omfanget av fattigdom, boligforhold og berørte gruppers sammensetning på nasjonalt plan og i EU. Den nye kommisjonsforordningen fastlegger listen over sekundære målvariabler, variabelkoder – og definisjoner for modul 2012 i forbindelse med boligforhold, som skal inngå i tverrsnittskomponenten over inntekter og levekår (EU-SILC).

Merknader

Statistisk sentralbyrå har deltatt i drøftingene av forslaget. Forordningen vil bli gjennomført i norsk rett i forskrift til statistikkloven. De økonomiske og administrative kostnadene forbundet med etterlevelse av forordningen er begrenset og vil bli dekket innenfor SSBs ordinære budsjett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Statistisk sentralbyrå, som finner den EØS-relevant og akseptabel.

-HELSE- OG OMSORGSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder prøving og sertifisering

Kapittel XII Næringsmidler

32008 R 1331 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1331/2008 av 16. desember 2008 om innføring av en felles framgangsmåte for godkjenning av tilsetningsstoffer, enzymer og aromaer i næringsmidler (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten oppretter en felles godkjenningsprosedyre for næringsmiddelenszymer, tilsetningsstoffer i næringsmidler og aromaer i næringsmidler (unntatt røykaromaer). Rettsakten er en del av den såkalte 4-pakken som også består av forordningene om næringsmiddelenszymer (1332/2008), tilsetningsstoffer i næringsmidler (1333/2008) og aromaer i næringsmidler (1334/2008). Formålet med rettsakten er i følge artikkel 1 nr. 1 å sikre at det indre marked fungerer som det skal samtidig som det sikres et høyt beskyttelsesnivå for så vidt gjelder folkehelsen og andre forbrukerinteresser.

Det fremgår av artikkel 1 nr. 2 at rettsakten inneholder fellesbestemmelser om søknads- og godkjenningsprosedyrene som skal gjelde for godkjenning av stoffer innenfor de tre sektorforordningene om enzymer, tilsetningsstoffer og aromaer. De tre sektorforordningene inneholder de materielle vilkårene mv. som må være oppfylt for at de ulike stoffene skal kunne godkjennes, jf. artikkel 1 nr. 3. Det fremgår av punkt 22 i fortalen at den felles godkjenningsprosedyren senere kan vurderes brukt innenfor andre sektorer av næringsmiddeloggivningen, og vi er kjent med at dette har vært diskutert i arbeidet med den nye ny-matforordningen.

Samlingen av stoffer som er godkjent mv. etter den felles godkjenningsprosedyren skal etter artikkel 2, innenfor hver av de tre sektorforordningene, utgjøre såkalte fellesskapslistene (positivlister) over godkjente stoffer. Det er Kommisjonen som skal oppdatere fellesskapslistene, og det omfatter tilføyning av nye stoffer, fjerning av stoffer og tilføyning, fjerning og endring av betingelser, spesifikasjoner eller restriksjoner for bruk av stoffer på listene. Den felles godkjenningsprosedyren kan etter artikkel 3 nr. 1 enten startes av Kommisjonen av eget initiativ eller etter søknad. En søknad kan inngis av en medlemsstat eller en interessent – for eksempel en virksomhet. Søknader skal sendes til Kommisjonen. Kommisjonen skal ved behov be om en uttalelse fra EFSA (European Food Safety Authority). Den felles godkjenningsprosedyren skal som hovedregel etter artikkel 3 nr. 3 avsluttes ved at Kommisjonen vedtar en forordning om endring av en fellesskapsliste. Kommisjonen kan også etter artikkel 3 nr. 4, etter i nødvendig grad å ha sett hen til EFSA's uttalelse, medlemsstatenes synspunkter og øvrig fellesskapslovgivning, avslutte godkjenningsprosedyren på ethvert trinn i prosessen, dersom Kommisjonen mener at vilkårene for å endre fellesskapslistene ikke er oppfylt. Dersom prosessen ble igangsatt etter en søknad fra en virksomhet, vil antagelig en slik avgjørelse i praksis ligne mye på et avslag. Kommisjonen skal i slike tilfeller begrunne avgjørelsen i et brev til søker.

Når Kommisjonen har mottatt en søknad, skal den etter artikkel 4 nr. 1 innen 14 dager sende en skriftlig bekreftelse til søkeren om at søknaden er mottatt. I tilfeller der det er aktuelt, skal Kommisjonen også varsle EFSA om søknaden og be om en uttalelse. Kommisjonen skal også gjøre søknaden tilgjengelig for medlemsstatene. EFSA skal etter artikkel 5 avgi sin uttalelse senest 9 måneder etter at de har mottatt en gyldig søknad. Uttalelsen skal sendes til Kommisjonen, medlemsstatene og søker. Dersom EFSA har behov for tilleggsopplysninger, kan fristen for uttalelse forlenges etter artikkel 6 nr. 1. Hvis de etterspurte tilleggsopplysningene ikke sendes til EFSA innen utløpet av den forlengede fristen, skal EFSA avgi sin uttalelse, basert på de opplysningene som allerede er framlagt.

Senest 9 måneder etter at EFSA har gitt sin uttalelse, skal Kommisjonen etter artikkel 7 nr. 1 framlegge et utkast til forordning som oppdaterer fellesskapslisten for den faste komiteen for næringsmiddelkjeden og dyrehelsen (SCFCAH). I de tilfeller der Kommisjonen ikke har bedt om uttalelse fra EFSA, skal fristen på 9 måneder løpe fra det tidspunktet Kommisjonen mottar en gyldig

søknad. Utkastet til forordning om oppdatering av fellesskapslisten skal etter artikkel 7 nr. 2 og 3 begrunnes og dersom utkastet ikke er i samsvar med EFSA's uttalelse skal det gis en særskilt begrunnelse for dette. Artikkel 7 nr. 3 – 6, jf. artikkel 14, fastsetter at det er den såkalte "regulatory procedure with scrutiny" som skal følges for fastsettelse av forordninger om oppdatering av fellesskapslistene og bestemmelsene inneholder også vilkårene for bruk av hasteprosedyrer under hovedprosedyren. Dersom Kommisjonen ber om tilleggsopplysninger om risikohåndtering fra søker, skal Kommisjonen etter artikkel 8, i samråd med søker, fastsette en frist for framleggelsen av opplysningene. Saksbehandlingsfristen i artikkel 7 forlenges tilsvarende. Dersom søker ikke oversender tilleggsopplysningene før utløpet av den fastsatte fristen, skal Kommisjonen handle på grunnlag av de opplysningene som allerede er framlagt.

Det fremgår av artikkel 9 nr. 1 at Kommisjonen innen 24 måneder fra fastsettelsen av de sektorspesifikke regelverkene skal fastsette gjennomføringsbestemmelser om de nærmere kravene til innholdet i, utformingen av og presentasjonen av søknader, opplegget for gyldighetskontroll og innholdet i EFSA's uttalelser. Ettersom de sektorspesifikke regelverkene ble fastsatt 16. desember 2009 blir fristen for fastsettelse av gjennomføringsbestemmelsene senest 16. desember 2010. Dessuten skal EFSA etter artikkel 9 nr. 2 senest seks måneder etter ikrafttreddelsen av sektorregelverket ha fremlagt for Kommisjonen et forslag til hvilke opplysninger som er nødvendige i forbindelse med risikovurdering av de aktuelle stoffene. Sektorregelverket trådte i kraft 20. januar 2009 og EFSA's forslag skal derfor være oversendt Kommisjonen innen 20. juli 2009. EFSA er etter artikkel 11 forpliktet til å sikre at det som skjer i deres virksomhet er åpent tilgjengelig for allmennheten i samsvar med forordning (EF) nr. 178/2002 (matlovsforordningen) artikkel 38, herunder gjennom av eget tiltak å gjøre EFSA's uttalelser offentlige snarest mulig. Tilsvarende gjelder også for forespørsler som gjelder innhenting av EFSA's uttalelse og eventuelle beslutninger om fristforlengelse etter artikkel 6 nr. 1. Søkere kan likevel etter artikkel 12 nr. 1 - 7 be om at deler av informasjonsmaterialet som sendes inn behandles fortrolig. Slike forespørsler må begrunnes og det må spesifiseres hvilke opplysninger det dreier seg om. Kommisjonen skal, etter å ha konsultert søker, ta stilling til hvilke opplysninger som faktisk kan behandles som fortrolige og skal melde fra om sin vurdering til søker og medlemsstatene. Søker får deretter tre uker på seg til å bestemme seg for om det da, på bakgrunn av Kommisjonens holdning til fortrolighetsspørsmålet, er ønskelig å trekke søknaden.

Dersom en søknad trekkes tilbake, skal ikke Kommisjonen, EFSA eller medlemsstatene offentliggjøre opplysninger som søker har bedt om at skal behandles fortrolig. Dette gjelder også i forhold til opplysninger der Kommisjonen og søker er uenige om behovet for å holde opplysningene fortrolig. Kommisjonen, EFSA og medlemsstatene skal imidlertid uansett ikke forhindres i å utveksle de opplysninger som er nødvendig. Visse opplysninger kan imidlertid etter artikkel 12 nr. 1 annet ledd aldri behandles som fortrolige. Det dreier seg blant annet om opplysninger om søkerens navn og adresse, navnet på stoffet og en detaljert beskrivelse av det, begrunnelsen for bruk av stoffet i eller på visse næringsmidler, opplysninger som er relevante for vurderingen av stoffets trygghet, eventuelt analysemetode(n). Det fremgår for øvrig av punkt 16 i fortalen at sektorlovgivningen på nærmere bestemte vilkår og bare i en viss periode kan åpne for beskyttelse av vitenskapelig data og annen informasjon som er oversendt fra søkeren. Sektorlovgivningen kan også eventuelt regulere at slike data ikke kan brukes av myndighetene/EFSA til fordel for en annen søker. De tre sektorforordningene som inngår i den såkalte 4-pakken inneholder per i dag ikke bestemmelser om slik databeskyttelse. Dersom det skulle oppstå en nødssituasjon som har sitt utspring i et stoff som er oppført på fellesskapslistene, og spesielt dersom EFSA har avgitt en uttalelse om dette, fremgår det av artikkel 13 at det skal iverksettes tiltak etter bestemmelsene i food law (178/2002) artikkel 53 og 54. Rettsakten og de tre andre sektorforordningene inneholder derfor ingen andre eller egne bestemmelser om midlertidige sikkerhetsklausuler. Medlemsstatene skal etter artikkel 15 innen seks måneder etter ikrafttreddelsen av sektorregelverket oversende kontaktinformasjon om den nasjonale kompetente myndigheten etter regelverkene og et særskilt kontaktpunkt i den kompetente myndigheten til Kommisjonen og til EFSA. Det fremgår av artikkel 16 at rettsakten trådte i kraft 20. januar 2009 og at den gjelder for de ulike sektorene fra det tidspunktet gjennomføringsbestemmelsene i artikkel 9 er fastsatt. Artikkel 9 skal imidlertid gjelde fra 20. januar 2009.

Merknader

Rettsakten er fastsatt av Europaparlamentet og Rådet med hjemmel i EF-traktaten artikkel 95 jf. artikkel 251. Implementering av rettsakten i norsk rett vil enten medføre behov for fastsettelse av en ny forskrift om den felles godkjenningsprosedyren, eventuelt fastsettelse av en ny forskrift som implementerer flere av eller alle rettsaktene i den såkalte 4-pakken. Implementering av rettsakten vil

også medføre behov for endringer i forskrift 21. desember 1993 nr. 1378 om tilsetningsstoffer til næringsmidler og forskrift 21. desember 1993 nr. 1379 om aromaer mv til næringsmidler, men disse forskriftene vil antagelig uansett måtte oppheves eller endres som følge av implementering av forordning (EF) nr. 1333/2008 om tilsetningsstoffer i næringsmidler og forordning (EF) nr. 1334/2008 om aromaer i næringsmidler.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 R 1332 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1332/2008 av 16. desember 2008 om næringsmiddelenszymer og om endring av rådsdirektiv 83/417/EØF, rådsforordning (EF) nr. 1493/1999, direktiv 2000/13/EF, rådsdirektiv 2001/112/EF og forordning (EF) nr. 258/97 (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten regulerer bruk av næringsmiddelenszymer i næringsmidler - herunder bruk av slike enzymer som prosesshjelpemidler. Rettsakten er en del av den såkalte 4-pakken som også består av forordningene om felles godkjenningsprosedyre for tilsetningsstoffer, enzymer og aromaer (1331/2008), tilsetningsstoffer i næringsmidler (1333/2008) og aromaer i næringsmidler (1334/2008).

Enzymer har tidligere ikke vært regulert i et eget regelverk på fellesskapsnivå, men har delvis vært regulert av regelverket om tilsetningsstoffer og som prosesshjelpemidler i produktspesifikt regelverk. Dessuten har enkelte medlemsland, i mangel av regelverk på fellesskapsnivå, hatt nasjonalt regelverk for bruk av enzymer som prosesshjelpemidler.

Det fremgår av artikkel 1 i forordningen at formålet med reguleringen er å sikre at det indre marked fungerer som det skal, samtidig som det sikres et høyt beskyttelsesnivå for så vidt gjelder folkehelsen, andre forbrukerinteresser og ved å bidra til redelig omsetning. Forordningen skal også, der det er relevant, kunne ivareta forholdet til miljøet.

Næringsmiddelenszymer defineres i artikkel 3 nr. 2 a) som et produkt som er framstilt av planter, dyr eller mikroorganismer eller produkter av disse, herunder et produkt som framstilles gjennom en fermenteringsprosess med mikroorganismer. Næringsmiddelenszymer katalyserer en bestemt biokjemisk reaksjon og tilsettes næringsmidler. Tilsetning av næringsmiddelenszymer skal ha et teknologisk formål under foredlingen, bearbeidingen, behandlingen, emballeringen, transporten eller lagringen av næringsmidler. Et næringsmiddelenszymepreparat defineres (artikkel 3 nr. 2 b) som en blanding av ett eller flere næringsmiddelenszymer tilsatt tilsetningsstoffer (eller andre næringsmiddelenszymer) for å lette lagring, omsetning, standardisering, fortykning eller oppløsning. Rettsakten gjelder i henhold til artikkel 2 nr. 2 ikke for næringsmiddelenszymer som brukes til framstilling av tilsetningsstoffer i næringsmidler eller framstilling av prosesshjelpemidler. Rettsakten inneholder bestemmelser som gir de generelle materielle vilkårene for godkjenning og bruk av næringsmiddelenszymer, herunder om opprettelsen av en fellesskapsliste over godkjente næringsmiddelenszymer (kapittel II, jf. artikkel 17), bruksbetingelser mv. (artikkel 7) og merkerregler (kapittel III). De prosessuelle bestemmelsene og selve godkjenningen av næringsmiddelenszymer skal skje etter den felles godkjenningsprosedyren som fremgår av forordning (EF) nr. 1331/2008.

Det fremgår av artikkel 4 og 5 at bare næringsmiddelenszymer som er oppført på fellesskapslisten kan omsettes som sådan og brukes i næringsmidler i samsvar med eventuelle bruksbetingelser fastsatt etter artikkel 7 nr. 2.

De generelle vilkårene for å kunne godkjenne et næringsmiddelenszym fremgår av artikkel 6. Enzymet må for det første ikke ut fra foreslått bruksområde- og nivå utgjøre en trussel mot forbrukernes helse. Videre må det også være et rimelig teknisk behov for å bruke næringsmiddelenszymet, og bruken må ikke villedende forbrukeren - for eksempel med tanke på næringsmiddelens art, ferskhet og kvalitet, produktets eller produksjonsprosessens naturlighet eller produktets ernæringsmessige kvalitet.

Fellesskapslisten over godkjente næringsmiddelenszymer skal i henhold til artikkel 17 nr. 1 og 2 utarbeides på grunnlag av søknader fra interesserte parter. Fristen for innlevering av søknader er satt til 24 måneder etter at gjennomføringsbestemmelsene fastsatt med hjemmel i artikkel 9 nr. 1 i forordning (EF) nr. 1331/2008 (om felles godkjenningsprosedyre) har trådt i kraft.

Gjennomføringsbestemmelsene skal fastsette de nærmere kravene til innholdet i, utformingen av og presentasjonen av søknader, opplegget for gyldighetskontroll og innholdet i EFSA's uttalelser. Fristen for fastsettelse av gjennomføringsbestemmelsene er satt til maksimalt 24 måneder fra fastsettelsen av de sektorspesifikke regelverkene - altså senest 16. desember 2010. Det betyr at fristen for å sende inn søknad om godkjenning av et enzym senest er 16. desember 2012 - muligens noe tidligere avhengig av fastsettelsen av gjennomføringsbestemmelsene etter forordning (EF) nr. 1331/2008. Kommisjonen skal etter artikkel 17 nr. 2 opprette et register over alle søknader om godkjenning av næringsmiddelenszymer som har kommet inn innen fristen og som oppfyller gyldighetskriteriene som skal fastsettes i samsvar med artikkel 9 nr. 1 i forordning (EF) nr. 1331/2008. Registeret skal være tilgjengelig for allmennheten.

Kommisjonen skal etter artikkel 17 nr. 4 fastsette fellesskapslisten for første gang etter at EFSA har avgitt uttalelse om alle enzymene som er oppført i registeret.

En oppføring av et næringsmiddelenszym på fellesskapslisten skal i henhold til artikkel 7 omfatte opplysninger som navnet på næringsmiddelenszymet, spesifikasjonene for næringsmiddelenszymet, herunder dets opprinnelse, renhetskriterier, hvilke næringsmidler som næringsmiddelenszymet kan tilsettes til, vilkårene for bruk av næringsmiddelenszymet og eventuelle begrensninger for direkte salg av næringsmiddelenszymet til sluttforbrukeren. Om nødvendig skal særlige krav til merking av næringsmidler som det er brukt næringsmiddelenszymer i, for å sikre at sluttforbrukeren blir informert om næringsmidlets fysiske tilstand eller om den særlige behandlingen det har gjennomgått.

Kommisjonen er i artikkel 9 gitt myndighet til å treffe vedtak (tolkningsavgjørelser) om en konkret substans er omfattet av definisjonen av et næringsmiddelenszym i artikkel 3 eller om et konkret næringsmiddel hører til en viss kategori av næringsmidler i fellesskapslisten over godkjente næringsmiddelenszymer.

Kapittel III inneholder spesialbestemmelsene om merking av næringsmiddelenszymer, og det skilles mellom merking av enzymer som henholdsvis ikke er (artikkel 10 og 11) og er (artikkel 12) beregnet for omsetning til sluttbruker.

Det fremgår av artikkel 14 nr. 1 at produsenten eller brukeren av et næringsmiddelenszym straks skal gi Kommisjonen melding om eventuelle nye tekniske eller vitenskapelige opplysninger som kan ha innvirkning på vurderingen av sikkerheten ved bruk av enzymet. Videre må produsenten eller brukeren av et næringsmiddelenszym etter artikkel 14 nr. 3, etter forespørsel fra Kommisjonen, opplyse om faktisk bruk av enzymet. Kommisjonen skal igjen gjøre slike opplysninger tilgjengelige for medlemsstatene. Dersom et næringsmiddelenszym som allerede er godkjent, senere blir fremstilt ved hjelp av produksjonsmetoder eller fra utgangsmaterialer som i betydelig grad skiller seg fra det som ble vurdert i den opprinnelige godkjenningen, må produsenten eller brukeren av enzymet, før enzymet omsettes og brukes, forelegge for Kommisjonen de nødvendige data for at EFSA skal kunne vurdere de nye forholdene.

Det fremgår av artikkel 18 nr. 1 a) og b) at visse næringsmiddelenszymer som per i dag er regulert i regelverket om henholdsvis tilsetningsstoffer og vin, uten videre skal oppføres i fellesskapslisten når den fastsettes for første gang. Videre fremgår det av artikkel 18 nr. 2 at næringsmiddelenszymer, næringsmiddelenszympreparater og næringsmidler som inneholder næringsmiddelenszymer som er brakt i omsetning eller merket før 20. januar 2010 kan omsettes til de har gått ut på dato, selv om de ikke er merket i samsvar med merkebestemmelsene i artikkel 10 - 12 i rettsakten.

Forordningen endrer i artiklene 19 - 23 flere andre gjeldende rettsakter som omhandler produkter som inneholder næringsmiddelenszymer. Det dreier seg om regelverket om melkeproteiner, vin, generell merking av næringsmidler, juice og ny mat.

Rettsakten trådte etter artikkel 24 i kraft i EU 20. januar 2009. Artikkel 4 skal gjelde fra og med den datoen da fellesskapslisten over godkjente næringsmiddelenszymer er fastsatt. Inntil da skal eventuelle

gjeldende nasjonale bestemmelser vedrørende omsetning og bruk av næringsmiddelenszymer og næringsmidler framstilt med næringsmiddelenszymer fortsatt gjelde i medlemsstatene. Artikkel 10 - 13 om merking skal gjelde fra 20. januar 2010.

Merknader

Rettsakten er fastsatt av Europaparlamentet og Rådet med hjemmel i EF-traktaten artikkel 95 jf. artikkel 251. Implementering av rettsakten i norsk rett vil medføre behov for fastsettelse av en ny forskrift om næringsmiddelenszymer, eventuelt fastsettelse av en ny forskrift som implementerer flere av eller alle rettsaktene i den såkalte 4-pakken. Implementering av rettsakten vil også medføre behov for endringer i forskrift 20. desember 1993 nr. 1375 om kaseiner og kaseinater, forskrift 11. oktober 2006 nr. 1147 om vin, forskrift 20. desember 1993 nr 1385 om merking mv. av næringsmidler og forskrift 2. september 2003 nr. 1116 om fruktjuice og lignende produkter.

Administrative og økonomiske konsekvenser

Virksomhetene:

Vi legger til grunn at det i all hovedsak vil være en fordel for virksomhetene med en totalharmonisering av bruk av næringsmiddelenszymer i EØS. Det er imidlertid virksomhetene som selv må fremskaffe de nødvendige data for at det kan gjøres en risikovurdering. Det vil innebære en kostnad for virksomhetene. Bransjeorganisasjoner som for eksempel Association of Manufacturers and Formulators of Enzyme Products (AMFEP) vil kunne stå som søker, og kan eventuelt bidra med dokumentasjon og økonomisk støtte. Vi er imidlertid kjent med at det har vært fokusert og forsket lite på enzymer produsert fra fisk på europeisk nivå. Dette kan tenkes å være en spesiell utfordring for norske sjømatvirksomheter.

Myndighetene:

Vi legger også til grunn at en totalharmonisering av regelverket om næringsmiddelenszymer i EØS i all hovedsak vil være en fordel for Mattilsynet, både i forhold til tilsynsutøvelse og regelverksutvikling.

Forbrukerne og samfunnet for øvrig:

Mattilsynet mener at en totalharmonisering av regelverket om næringsmiddelenszymer i EØS i all hovedsak også vil være en fordel for forbrukerne og samfunnet for øvrig. Begrunnelsen for dette er at alle tillatte næringsmiddelenszymer da vil ha gått igjennom en risikovurdering på fellesskapsnivå slik at de skal være trygge dersom de brukes i samsvar med eventuelle bruksbetingelser. Videre skal regelverket hindre at forbrukerne villedes og sikre redelig omsetning.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 R 1333 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1333/2008 av 16. desember 2008 om tilsetningsstoffer til næringsmidler (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten regulerer bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler og er en del av den såkalte "4-pakken" som også består av forordningene om felles godkjenningsprosedyre for tilsetningsstoffer, enzymer og aromaer (1331/2008), næringsmiddelenszymer (1332/2008) og aromaer i næringsmidler (1334/2008). Rettsakten skal etter en overgangsperiode erstatte det gamle regelverket om bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler. I motsetning til det gamle regelverket om bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler, inneholder rettsakten også bestemmelser om bruk av tilsetningsstoffer i tilsetningsstoffer, enzymer og aromaer mv.

Det fremgår av artikkel 1 i forordningen at formålet med reguleringen er å sikre at det indre marked fungerer som det skal samtidig som det sikres et høyt beskyttelsesnivå for så vidt gjelder folkehelsen, andre forbrukerinteresser og ved å bidra til redelig omsetning. Forordningen skal også, der det er

relevant, kunne ivareta forholdet til miljøet. Rettsakten definerer i artikkel 3 innholdet i ulike begreper – herunder definisjonen av et tilsetningsstoff. Rettsaktens virkeområde defineres i artikkel 2. Fra det tidspunktet som fellesskapslisten over godkjente næringsmiddelenszymer er etablert, gjelder rettsakten etter artikkel 2 nr. 3 heller ikke for næringsmiddelenszymer som er omfattet av forordning (EF) nr. 1332/2008. Rettsakten inneholder bestemmelser som gir de generelle materielle vilkårene for godkjenning og bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler, herunder om opprettelsen fellesskapslistene over godkjente næringsmiddelenszymer, bruksbetingelser og merkeregler. De prosessuelle bestemmelsene og selve godkjenningen av bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler skal skje etter den felles godkjenningsprosedyren som fremgår av forordning (EF) nr. 1331/2008.

Det fremgår av artikkel 4 nr. 1 og 2 og 5 at bare tilsetningsstoffer som er godkjent og oppført på fellesskapslistene i forordningens vedlegg II og III kan omsettes og brukes. Videre fremgår det av artikkel 4 nr. 3 at tilsetningsstoffene i vedlegg II skal listes opp etter til hvilken kategori av næringsmidler som de kan tilsettes. Tilsetningsstoffer i vedlegg III skal etter artikkel 4 nr. 4 listes opp etter til hvilke tilsetningsstoffer, enzymer, aromaer og næringsstoffer eller kategorier av slike som de kan tilsettes. De generelle vilkårene for å kunne godkjenne et tilsetningsstoff fremgår av artikkel 6. Artiklene 7 og 8 inneholder tilleggskrav for henholdsvis søtstoffer og fargestoffer. Det fremgår av artikkel 9 nr. 1 at tilsetningsstoffer som er listet opp i vedlegg II og III, kan tilordnes en av funksjonsgruppene i forordningens vedlegg I. Kommisjonen er i artikkel 9 nr. 2, dersom vitenskapelige fremskritt eller den teknologiske utviklingen gjør det nødvendig, gitt myndighet til å tilføye ytterligere funksjonsgrupper i vedlegg I. Det fremgår av artikkel 10 nr. 2 at en oppføring av et tilsetningsstoff i fellesskapslistene i vedlegg II eller III til forordningen skal inneholde visse opplysninger om tilsetningsstoffet. Artikkel 11 gjelder fastsettelse av grenseverdier for bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler.

Dersom det gjøres vesentlige endringer i produksjonsmåten eller kildematerialet til et tilsetningsstoff som er oppført på en fellesskapsliste eller dersom det gjøres endringer i partikkelstørrelsen – for eksempel ved bruk av nanoteknologi – må tilsetningsstoffet som fremstilles ved bruk av slike nye materialer eller metoder i henhold til artikkel 12 godkjennes på nytt – eventuelt må det gjøres endringer i spesifikasjonene.

Spesifikasjoner for tilsetningsstoffer skal, i henhold til artikkel 14, vedtas når tilsetningsstoffet for første gang godkjennes og føres opp på fellesskapslistene i vedlegg II og III. Kapittel III i forordningen inneholder generelle og overordnede bestemmelser om bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler. Det fremgår av artikkel 15 at det ikke kan benyttes tilsetningsstoffer i ubearbeidede næringsmidler. Videre fremgår det av artikkel 16 at det i utgangspunktet ikke kan benyttes tilsetningsstoffer i barnemat. I henhold til artikkel 17 kan bare fargestoffer som er oppført i vedlegg II, benyttes til stempelmerking av kjøtt og kjøttprodukter, til dekkmalning av eggskall og til stempeling av eggskall. Artikkel 18 gjelder det såkalte overføringsprinsippet (carry-over). Det fremgår av artikkel 20 at de medlemsstatene som er listet opp i vedlegg IV til forordningen, kan opprettholde forbud mot bruk av visse kategorier av tilsetningsstoffer i tradisjonelle næringsmidler som er produsert på medlemsstatens territorium. Kapittel IV inneholder spesialbestemmelsene om merking av tilsetningsstoffer, og det skilles mellom merking av tilsetningsstoffer som henholdsvis ikke er (artikkel 21 og 22) og er (artikkel 23 og 24) beregnet for omsetning til sluttbruker. Under artikkel 24 nr. 4 kommer det inn nye krav til produsenter av bordsøtningmidler.

Fellesskapslisten i vedlegg II over tilsetningsstoffer som er tillatt brukt i næringsmidler, skal i henhold til artikkel 30 nr. 1 første gang etableres ved at de tilsetningsstoffene som er tillatt brukt i næringsmidler med eventuelle bruksbetingelser etter direktivene 94/35/EF, 94/36/EF og 95/2/EF tas inn i vedlegget. Før dette skjer, skal det imidlertid gjøres en revurdering av om stoffene oppfyller kriteriene i artiklene 6, 7 og 8 i forordningen. Revurderingen skal være avsluttet innen 20. januar 2011. Revurderingen skal i denne omgang likevel ikke omfatte en ny risikovurdering av EFSA.

Videre fremgår det av artikkel 30 nr. 2 og 3 at fellesskapslistene i vedlegg III del 1 og 4 over tilsetningsstoffer som er tillatt brukt i henholdsvis tilsetningsstoffer eller aromaer første gang skal etableres ved at de tilsetningsstoffene som er tillatt brukt etter direktiv 95/2/EF tas inn i del 1 og 4 i vedlegget. Før dette skjer, skal det imidlertid gjøres en revurdering av om stoffene oppfyller kriteriene i artikkel 6 i forordningen. Revurderingen skal være avsluttet innen 20. januar 2011. Revurderingen skal i denne omgang likevel ikke omfatte en ny risikovurdering av EFSA.

Det fremgår imidlertid av artikkel 32 nr. 1 at alle tilsetningsstoffene som var tillatt brukt i næringsmidler per 20. januar 2009, skal risikovurderes på nytt av EFSA. Etter å ha konsultert EFSA, skal

Kommisjonen etter artikkel 32 nr. 2 innen 20. januar 2010 fastsette et evalueringsprogram for disse tilsetningsstoffene. Tilsetningsstoffer og bruksområder som det ikke lenger er behov for, skal uansett ikke tas inn i vedlegg II og III, jf. artikkel 30 nr. 1 – 3. Det fremgår av artikkel 30 nr. 4 at det skal fastsettes spesifikasjoner for tilsetningsstoffene som er omfattet av nr. 1 – 3, samtidig som de aktuelle tilsetningsstoffene tas inn på fellesskapslistene i vedlegg II og III. I en overgangsperiode frem til fellesskapslistene i artikkel 30 nr. 1 – 3 er etablert for første gang, skal vedleggene til direktivene 94/35/EF, 94/36/EF og 95/2/EF, dersom det er nødvendig, etter artikkel 31 første ledd i forordningen kunne endres av Kommisjonen etter såkalt "regulatory procedure with scrutiny". Omsetning av næringsmidler som ikke oppfyller de nye merkekravene, reguleres av bestemmelsene i artikkel 22. Kommisjonen er i artikkel 19 gitt myndighet til å treffe vedtak (tolkningsavgjørelser) om hvilken næringsmiddelgruppe i vedlegg II et bestemt næringsmiddel tilhører, om et tilsetningsstoff som er oppført på fellesskapslistene i vedlegg II og III og som er tillatt brukt etter quantum satisprinsippet faktisk oppfyller vilkårene for dette i artikkel 11 nr. 2 eller om en konkret substans oppfyller definisjonen av et tilsetningsstoff i artikkel 3. Det fremgår av artikkel 26 nr. 1 at produsenten eller brukeren av et tilsetningsstoff straks skal gi Kommisjonen melding om eventuelle nye tekniske eller vitenskapelige opplysninger som kan ha innvirkning på vurderingen av sikkerheten ved bruk av tilsetningsstoffet. Videre må produsenten eller brukeren av et tilsetningsstoff etter artikkel 26 nr. 2, etter forespørsel fra Kommisjonen, opplyse om faktisk bruk av tilsetningsstoffet. Kommisjonen skal igjen gjøre slike opplysninger tilgjengelige for medlemsstatene. Medlemsstatene skal etter artikkel 27 nr 1, etter en risikobasert tilnærming, opprettholde systemer som overvåker konsumet og bruken av tilsetningsstoffer. Resultatene skal med jevne mellomrom rapporteres til Kommisjonen. Etter å ha rådspurt EFSA, skal Kommisjonen etter artikkel 27 nr. 2 fastsette en felles metode for samling av informasjon i medlemsstatene om inntaket av tilsetningsstoffer gjennom kostholdet. Artikkel 33 opphever de gamle rettsaktene om tilsetningsstoffer mv. i næringsmidler – herunder direktivene 94/35/EF, 94/36/EF og 95/2/EF. Som et unntak fra dette, fremgår det av artikkel 34 første ledd at visse bestemmelser i direktivene 94/35/EF, 94/36/EF og 95/2/EF fortsatt skal gjelde frem til de tilsetningsstoffene som er tillatt brukt etter de aktuelle direktivene er overført til fellesskapslistene i vedlegg II og III til forordningen, jf. artikkel 30 nr. 1 – 3. Godkjenningen av bruk av enzymene E 1103 Invertase og E 1105 Lysozyme i direktiv 95/2/EF skal imidlertid oppheves fra det tidspunktet fellesskapslisten over godkjente næringsmiddelenszymer er etablert for første gang etter artikkel 17 i forordning (EF) nr. 1332/2008. Rettsakten trådte etter artikkel 35 i kraft i EU 20. januar 2009 og skal gjelde fra 20. januar 2010. Artikkel 4 nr. 2 skal imidlertid først gjelde for stoffene som er omfattet av del 2, 3 og 4 av vedlegg III (tilsetningsstoffer som ikke fungerer som bærestoffer i tilsetningsstoffer, tilsetningsstoffer inkludert bærestoffer i næringsmiddelenszymer og tilsetningsstoffer inkludert bærestoffer i aromaer til næringsmidler) fra 1. januar 2011. Artikkel 23 nr. 4 skal også gjelde fra 20. januar 2011. Merkekravene for næringsmidler som inneholder visse fargestoffer i artikkel 24 skal gjelde fra 20. juli 2010, mens overgangsbestemmelsene i artikkel 31 skal gjelde allerede fra 20. januar 2009. Vedlegg I lister opp og definerer funksjonsgruppene til tilsetningsstoffer, slik som: søtstoffer, fargestoffer, bærere, syrer, emulgatorer etc.

Vedlegg II vil etter hvert inneholde fellesskapslisten over tilsetningsstoffer som kan brukes i næringsmidler, og bruksbetingelsene. Vedlegg III vil etter hvert inneholde fellesskapslistene over tilsetningsstoffer som kan brukes i tilsetningsstoffer, enzymer, aromaer og næringsstoffer, og bruksbetingelsene. Vedlegget er delt opp i 5 deler. Vedlegg IV inneholder en liste over tradisjonelle næringsmidler der enkelte medlemsstater kan forby bruk av visse kategorier av tilsetningsstoffer. Vedlegg V inneholder en oversikt over fargestoffene som er omhandlet i artikkel 24. Det fremgår av vedlegget at bruk av disse azo-fargestoffene medfører krav om tilleggsmerking av næringsmidlene. Det er imidlertid gjort unntak for merkekravet for stempelmerking av kjøtt og for stempelmerking og dekorasjonsmaling av eggskall.

Merknader

Rettsakten er fastsatt av Europaparlamentet og Rådet med hjemmel i EF-traktaten artikkel 95, jf. artikkel 251. Implementering av rettsakten i norsk rett vil medføre behov for fastsettelse av en ny forskrift om tilsetningsstoffer i næringsmidler som også, eventuelt etter en overgangsperiode, opphever det gjeldende regelverket på området. Eventuelt må det fastsettes en ny forskrift som implementerer flere av eller alle rettsaktene i den såkalte 4-pakken. Implementering av rettsakten vil også medføre behov for endringer i forskrift 21. desember 1993 nr. 1379 om aromaer mv til næringsmidler (aromaforskriften), men aromaforskriften vil uansett antagelig måtte oppheves eller endres som følge av implementering av forordning (EF) nr. 1334/2008 om aromaer i

næringsmidler. Diverse bestemmelser som omhandler tilsetningsstoffer må fjernes fra andre forskrifter som implementerer de gamle direktivenes bestemmelser, for eksempel merkeforskriften.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 R 1334 Europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1334/2008 av 16. desember 2008 om aroma og næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper til anvendelse i og på næringsmidler og om endring av rådsforordning (EF) nr. 1601/91, forordningene (EF) nr. 2232/96 og (EF) nr. 110/2008 og direktiv 2000/13/EF (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten regulerer bruk av aromaer og visse næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper i næringsmidler. Rettsakten er en del av den såkalte 4-pakken som også består av forordningene om felles godkjenningsprosedyre for tilsetningsstoffer, enzymer og aromaer (1331/2008), enzymer i næringsmidler (1332/2008) og tilsetningsstoffer i næringsmidler (1333/2008). Rettsakten skal etter en overgangsperiode erstatte det gamle regelverket om bruk av aromaer i næringsmidler, og om kildematerialer beregnet på fremstilling av slike aromaer. I motsetning til det gamle regelverket om bruk av aromaer i næringsmidler, inneholder rettsakten også bestemmelser om bruk av næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper, og om kildematerialer beregnet på fremstilling av næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper.

Det fremgår av artikkel 1 i forordningen at formålet med reguleringen er å sikre at det indre marked fungerer som det skal, samtidig som det sikres et høyt beskyttelsesnivå for så vidt gjelder folkehelsen, andre forbrukerinteresser og ved å bidra til redelig omsetning. Forordningen skal også, der det er relevant, kunne ivareta forholdet til miljøet.

Rettsakten gjelder etter artikkel 2 nr. 1 for aromaer, næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper, næringsmidler som inneholder aromaer og næringsmidler som inneholder næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper og kildematerialer til aromaer og kildematerialer til næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper. Rettsakten gjelder etter artikkel 2 nr. 2 ikke for stoffer med kun søt, sur eller salt smak, råvarer, ikke-sammensatte næringsmidler og blandinger av urter og krydder så lenge de ikke brukes som ingredienser.

Rettsakten inneholder bestemmelser som gir de generelle materielle vilkårene for godkjenning og bruk av aromaer i næringsmidler, herunder om opprettelsen av en fellesskapsliste over godkjente aromaer i næringsmidler, bruksbetingelser mv. og merkeregler (kapittel III). De prosessuelle bestemmelsene og selve godkjenningen av aromaer i næringsmidler skal på sikt fullt og helt skje etter den felles godkjenningsprosedyren som fremgår av forordning (EF) nr. 1331/2008.

De generelle vilkårene for bruk av aromaer og næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper fremgår av artikkel 4. Det fremgår av bestemmelsen at bruken ikke skal medføre helsefare eller kunne villede forbruker. Aromastoffer og/eller næringsmidler som ikke oppfyller vilkårene i forordningen skal etter artikkel 5 ikke kunne omsettes. Artikkel 6, jf. vedlegg III inneholder spesifikke bruksbetingelser for enkelte stoffer i form av en liste over forbindelser som ikke kan tilsettes næringsmidler, og grenseverdier for enkelte forbindelser som kan tilsettes noen spesifikke næringsmidler.

Artikkel 7, jf. vedlegg IV, inneholder overordnede bestemmelser om forbud mot bruk av visse kildematerialer og bruksbetingelser for aromaer og/eller næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper som er produsert fra visse kildematerialer.

Forordningen innfører i artiklene 9 og 8 et grunnleggende skille mellom aromaer som henholdsvis er underkastet kravet om fellesskapsgodkjenning og de som i utgangspunktet ikke er det.

Det skal etter artikkel 9, jf. artikkel 25 etableres en fellesskapsliste i vedlegg I til forordningen over godkjenningsspliktige aromaer og kildematerialer som er tillatt brukt i næringsmidler. Første gang listen i vedlegg I etableres, skal den være basert på den listen over aromaer som skal opprettes, men som ennå ikke er ferdig, etter artikkel 2 nr. 2 i forordning (EF) nr. 2232/96, jf. også registeret i kommisjonsvedtak 1999/217/EF. En oppføring av en aroma eller et kildemateriale på fellesskapslisten som skal etableres i vedlegg I, skal i henhold til artikkel 11 omfatte opplysninger om navnet på aromaen eller kildematerialet og eventuelle bruksbetingelser.

Artikkel 8 gjelder som nevnt ovenfor aromaer og næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper som ikke er godkjenningsspliktige etter artikkel 9, og dermed heller ikke skal være med på fellesskapslisten i vedlegg I. Disse stoffene må likevel tilfredsstillende de generelle kravene til aromaer i artikkel 4 og eventuelle krav i vedleggene III, IV og V. Kommisjonen, en medlemsstat eller EFSA kan imidlertid etter artikkel 8 nr. 2, dersom det er tvil om bruken av noen av disse stoffene er trygge, kreve at EFSA gjør en risikovurdering av de aktuelle stoffene. Risikovurderingen skal gjøres etter artiklene 4, 5 og 6 i forordning (EF) nr. 1331/2008 om felles godkjenningssprosedyre. Kommisjonen skal deretter vurdere om det er behov for, og eventuelt fastsette de nødvendige tiltak. Tiltakene skal gjøres i form av endringer i vedleggene III, IV og V.

Kapittel IV inneholder spesialbestemmelsene om merking av aromaer. Det skilles mellom merking av aromaer som henholdsvis ikke er (artikkel 14 og 15) eller er beregnet for omsetning til sluttbruker (artikkel 17). Dessuten inneholder artikkel 16 særlige vilkår for merking av produkter med begrepet "naturlig aroma".

Kommisjonen er i artikkel 13 gitt myndighet til å treffe vedtak (tolkningsavgjørelser) om i hvilken grad en konkret substans er omfattet av rettsakten, jf. artikkel 2 nr. 1, til hvilken kategori av definisjonene i artikkel 3 aromaer, næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper eller et kildemateriale tilhører og hvorvidt substansen tilhører en matvarekategori eller er et næringsmiddel omhandlet i vedlegg I eller vedlegg III, del B.

Det fremgår av artikkel 19 nr. 3 at produsenten eller brukeren av aromaer og kildematerialer straks skal gi Kommisjonen melding om eventuelle nye tekniske eller vitenskapelige opplysninger som kan ha innvirkning på vurderingen av sikkerheten ved bruk av aromastoffet. Videre må produsenten eller brukeren av et aromastoff etter artikkel 19 nr. 1, etter forespørsel fra Kommisjonen, opplyse om faktisk bruk av aromastoffet. Kommisjonen skal igjen gjøre slike opplysninger tilgjengelige for medlemsstatene.

Medlemsstatene skal etter artikkel 20 nr. 1, etter en risikobasert tilnærming, etablere systemer som overvåker konsumet og bruken av aromaer. Resultatene skal med jevne mellomrom rapporteres til Kommisjonen. Etter å ha rådspurt EFSA, skal Kommisjonen etter artikkel 20 nr. 2 fastsette en felles metode for samling av informasjon i medlemsstatene om inntaket og bruken av aromaer.

Rettsakten endrer i artiklene 26 - 29 også enkelte bestemmelser i annet EU-regelverk. Det dreier seg henholdsvis om forordning (EF) nr. 1601/91 om aromatiserte vinbaserte drikker og aromatiserte cocktails av vinprodukter, forordning (EF) nr. 2232/96 om felles godkjenningssprosedyre for aromastoffer, som brukes eller er bestemt til bruk i eller på næringsmidler, forordning (EF) nr. 110/2008 om alkoholsterke drikker og direktiv 2000/13/EF om generell merking av næringsmidler.

Rettsakten trådte etter artikkel 30 i kraft i EU 20. januar 2009 og skal gjelde fra 20. januar 2011. Fellesskapslisten skal som nevnt ovenfor etableres for første gang ved at aromastoffene som er under evaluering og skal godkjennes under forordning (EF) nr. 2232/96 tas inn som vedlegg I til denne forordningen (1334/2008). Listen skal etter de endringene i forordning (EF) nr. 2232/96 som gjøres i artikkel 27 i denne rettsakten, være etablert senest 31. desember 2010. Forbudet i artikkel 10 mot å bruke andre godkjenningsspliktige stoffer etter artikkel 9 enn de som er oppført på fellesskapslisten skal tre i kraft først etter en overgangsperiode på 18 måneder etter at fellesskapslisten i vedlegg I er fastsatt. Forordning (EF) nr. 1331/2008 om felles godkjenningssprosedyre skal etter artikkel 25 nr. 2, i påvente av etableringen av fellesskapslisten i vedlegg I, gjelde for evaluering og godkjenning av aromastoffer som ikke er omfattet av evalueringsprogrammet i forordning (EF) nr. 2232/96. Artikkel 22, som gjelder Kommisjonens myndighet til å endre vedlegg II til V, gjaldt fra 20. januar 2009. Næringsmidler som er brakt i omsetning eller merket før 20. januar 2011 og som ikke oppfyller kravene i denne forordningen kan omsettes inntil utløpet av deres holdbarhetsdato.

Merknader

Rettsakten er fastsatt av Europaparlamentet og Rådet med hjemmel i EF-traktaten artikkel 95, jf. artikkel 251. Implementering av rettsakten i norsk rett vil medføre behov for fastsettelse av en ny forskrift om aroma og kildematerialer i næringsmidler som også, eventuelt etter en overgangsperiode, opphever det gjeldende regelverket på området. Eventuelt må det fastsettes en ny forskrift som implementerer flere av eller alle rettsaktene i den såkalte 4-pakken. Implementering av rettsakten vil også medføre behov for endringer i visse andre forskrifter, blant annet forskrift 20. desember 1993 nr 1385 om merking mv. av næringsmidler.

Mattilsynet mener den nye forordningen er mer målrettet og fullstendig, og at den totalt sett vil gi en bedre regulering av aromaer og næringsmiddelingsredienser med aromagivende egenskaper enn dagens regelverk.

Mattilsynet la tidlig ut informasjon om den nå vedtatte rettsakten og inviterte berørte aktører til å komme med merknader til forslaget - herunder merknader om eventuelle administrative og økonomiske konsekvenser. Det kom ikke inn merknader som skulle tilsi at rettsakten vil medføre økonomiske eller administrative konsekvenser av betydning for norsk næringsmiddelbransje.

I påvente av at listen over godkjente aromastoffer etter forordning (EF) nr. 2232/96 skulle fastsettes for første gang, ble det åpnet for at medlemsstatene kunne videreføre eventuelle nasjonale bruksbetingelser for aromastoffer. I aromaforskriften reguleres derfor bruken av aroma etter næringsmiddelgrupper, og det er innført flere særnorske bestemmelser om bruk av aromaer. For eksempel inneholder aromaforskriften bestemmelser som regulerer bruken av koffein, kinin, ammoniumklorid og bruk av aromaer i barnemat. Norge argumenterte under utarbeidelsen av denne forordningen for å innføre et slikt system på fellesskapsnivå, men vi fikk ikke gjennomslag for dette i EU. Når fellesskapslisten i vedlegg I etableres for første gang, må Norge eventuelt vurdere om det er behov for å be om tilpasninger for å kunne videreføre enkelte av de særnorske bruksbetingelsene, dersom disse ikke ivaretas av fellesskapslisten.

Overvåking av bruk og inntak av aroma vil etter Mattilsynets oppfatning være positivt. Overvåkingen kan bidra til å vise den reelle bruken av aroma. Myndighetenes arbeid med overvåkingsprogrammet kan medføre noe merarbeid for virksomhetene ved for eksempel innrapportering av resepter og omsetning. Etablering av et overvåkingsprogram for bruk og inntak av aroma vil kreve ekstra ressurser hos Mattilsynet, da vi ikke har en tilsvarende overvåking i dag.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0238 Kommisjonsforordning (EU) nr. 238/2010 av 22. mars 2010 om endring av vedlegg V til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1333/2008 som angår merkebestemmelsene for drikkevarer, som inneholder over 1,2 % vol. alkohol og visse fargestoffer (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten endrer ordlyden i vedlegg V i rådsforordning (EU) nr. 1333/2008 som regulerer bruken av tilsetningsstoffer i næringsmidler. Vedlegg V er en liste over fargestoffene i næringsmidler omhandlet i artikkel 24 som medfører at merkingen av næringsmidlene skal innehold tilleggsopplysninger. Det fremgår av vedlegget at bruk av azo-fargestoffene medfører krav om tilleggsmerking av næringsmidlene om at fargestoffet kan ha en negativ innvirkning på barns aktivitet og konsentrasjonsevne, mens det er gjort unntak for merkekravet for stempelmerking av kjøtt og for stempelmerking og dekorasjonsmaling av eggskall. Endringen består i å innføre unntak fra merkekravet for drikkevarer med alkoholnivå over 1,2 % vol. Da alkoholholdige drikkevarer ikke er beregnet på barn, er denne obligatoriske tilleggsmerkingen hverken nødvendig eller hensiktsmessig.

Merknader

Det antas at det ikke er noen administrative eller økonomiske konsekvenser da kravet om tilleggsmarkering av azo-fargestoffer ikke gjaldt før 20. juli 2010, og unntaket for alkoholholdige drikker trådte i kraft samme dato. Mattilsynet har oversendt Helse- og omsorgsdepartementet en anbefaling om å oppheve dagens tilsetningsstofforskrift, og om å fastsette en ny tilsetningsstofforskrift for å gjennomføre forordning (EF) nr. 1333/2008. Rettsakt (EU) nr. 238/2010 bør gjennomføres som en henvisningsbestemmelse i denne forskriften.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, -likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 R 0257 Kommisjonsforordning (EU) nr. 257/2010 av 25. mars 2010 om iverksettelse av et program for re-evaluering av godkjente tilsetningsstoffer i næringsmidler i henhold til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 1333/2008 om tilsetningsstoffer i næringsmidler (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordningen gjennomfører re-evalueringprogrammet for tilsetningsstoffer som beskrevet i artikkel 32 i forordning (EF) nr. 1333/2008. Alle tilsetningsstoffer som ble godkjent før 20. januar 2009 skal gjennomgå en ny risikovurdering av EFSA. Re-evalueringen av samtlige stoffer skal være avsluttet innen utgangen av 2020. Tilsetningsstoffer som EFSA allerede hadde re-evaluert på tidspunktet for vedtagelsen av forordning 257/2010 skal ikke re-evalueres på nytt. Disse tilsetningsstoffene er listet opp i vedlegg I til forordningen. Forordningen oppstiller en prioritert rekkefølge og tidsfrister for re-evalueringen. Re-evalueringen av alle godkjente tilsetningsstoffer oppført i direktiv 94/36/EF skal være ferdig innen 31. desember 2015. Alle godkjente tilsetningsstoffer oppført i direktiv 95/2/EF med unntak av fargestoffer og søtstoffer skal være re-evaluert innen 31. desember 2018. Re-evalueringen av godkjente søtstoffer som er oppført i direktiv 94/35/EF skal være ferdig innen 31. desember 2020. For enkelte tilsetningsstoffer i disse funksjonelle gruppene er det satt opp egne frister i vedlegg II til forordningen. Disse stoffene skal re-evalueres før de øvrige stoffene i sin funksjonelle gruppe. EFSA kan i tillegg gi et eller flere tilsetningsstoffer høyere prioritet og starte re-evalueringen dersom det fremkommer ny vitenskapelig dokumentasjon som indikerer at stoffene innebærer en mulig helsefare eller som gir andre indikasjon som kan påvirke vurderingen av stoffenes sikkerhet. EFSA må offentlig etterspørre data over de stoffer som skal re-evalueres for å innhente data fra interesserte virksomhetsledere eller andre interesserte parter. EFSA skal fastsette en rimelig frist etter forordningens ikrafttredelse slik at det er mulig for interesserte virksomhetsledere eller andre interesserte parter å levere data. Dersom etterspurt data ikke er forelagt EFSA innen fastsatt frist kan tilsetningsstoffet slettes fra EU-listen i overensstemmelse med prosedyren i artikkel 10 nr. 3 i forordning (EF) nr. 1333/2008. EFSA skal årlig informere Kommisjonen og medlemsstatene om fremdriften for re-evalueringprogrammet.

Merknader

Rettsakten må implementeres i norsk forskrift sammen med forordning 1333/2008. Rettsakt 1333/2008 regulerer bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler og er en del av den såkalte 4-pakken som også består av forordningene om felles godkjenningprosedyre for tilsetningsstoffer, enzymer og aromaer (1331/2008), næringsmiddelenzymer (1332/2008) og aromaer i næringsmidler (1334/2008).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 L 0067 Kommisjonsdirektiv 2010/67/EU av 20.oktober 2010 om endring i direktiv 2008/84/EF om spesifikke renhetskriterier for andre tilsetningsstoffer til næringsmidler enn fargestoffer og søtstoffer (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler renhetskriteriene til de tilsetningsstoffene i direktiv 2010/0069/EF (syvende endring) som endrer direktiv 95/2/EF inntil EU-listen over tilsetningsstoffer, som omhandlet i forordning (EF) nr. 1333/2008 artikkel 30, er fastlagt. Norge vil ikke implementere tilsetningsstoffene i direktiv 2010/0069/EF (syvende endring) før den nye fellesskapslisten (vedlegg II i 1333/2008 tilsetningsstoffordningen) er implementert. Av den grunn vil også implementering av renhetskriteriene til disse tilsetningsstoffene utsettes inntil videre.

Merknader

Rettsakten må implementeres i ny norsk forskrift sammen med forordning (EF) nr. 1333/2008. Forordning (EF) nr. 1333/2008 regulerer bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler og er en del av den såkalte "firerpakken" som også består av forordningene om felles godkjenningsprosedyre for tilsetningsstoffer, aroma og enzymer (1331/2008), aromaer i næringsmidler (1334/2008) og enzymer i næringsmidler (1332/2008).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 L 0069 Kommisjonsdirektiv 2010/69/EF av 22. oktober 2010 om endring i vedleggene til europaparlaments- og rådsdirektiv 95/2/EF om andre tilsetningsstoffer til næringsmidler enn fargestoffer og søtstoffer (vedlegg II kap XII HOD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler tilsetningsstoffene i direktiv 2010/0069/EF (syvende endring) som endrer direktiv 95/2/EF, og som vil gjelde inntil EU-listen over tilsetningsstoffer, som omhandlet i forordning (EF) nr. 1333/2008 artikkel 30, er fastlagt. Norge vil ikke implementere denne endringen i nåværende norske forskrift, men avvente implementering av fellesskapslisten i vedlegg II i forordning (EF) nr. 1333/2008. Denne inkluderer alle oppdateringene som den syvende endringen omhandler.

Merknader

Rettsakten må implementeres i ny norsk forskrift sammen med forordning (EF) nr. 1333/2008. Forordning (EF) nr. 1333/2008 regulerer bruk av tilsetningsstoffer i næringsmidler og er en del av den såkalte "firerpakken" som også består av forordningene om felles godkjenningsprosedyre for tilsetningsstoffer, aroma og enzymer (1331/2008) aromaer i næringsmidler (1334/2008) og enzymer i næringsmidler (1332/2008).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert av Spesialutvalget for næringsmidler, der Helse- og omsorgsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Miljøverndepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Utenriksdepartementet og Mattilsynet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-JUSTISDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel VII Trykkbeholdere

32008 L 0047 Kommisjonsdirektiv 2008/47/EF av 8. april 2008 om endring, med tanke på den tekniske utvikling, av rådsdirektiv 75/324/EØF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om aerosoler (vedlegg II kap VII JD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktiv 2008/47/EF endrer – på bakgrunn av den tekniske utvikling som har funnet sted - direktiv 75/324/EØF av 20. mai 1975 om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om aerosoler (spraybokser). Den tekniske utvikling og innovasjon som har funnet sted har gjort det mulig å bringe i omsetning et stadig større antall aerosolbeholdere, med komplekse tekniske konstruksjoner og andre karakteristika enn de tradisjonelle aerosolbeholdere. Bestemmelsene i direktiv 75/324/EØF er imidlertid ikke tilstrekkelig til å garantere et høyt sikkerhetsnivå for slike ikke-tradisjonelle aerosolbeholdere. Konstruksjonen av enkelte ikke-tradisjonelle aerosolbeholdere kan derfor medføre en sikkerhetsrisiko, som det ikke er tatt høyde for i direktivets sikkerhetsbestemmelser, da disse er tilpasset de tradisjonelle aerosolbeholdernes kjente konstruksjon. Det er således nødvendig at fabrikanten foretar en risikoanalyse for å dekke alle sikkerhetsaspekter på tilfredsstillende vis. Der hvor det er relevant, skal risikoanalysen omfatte risiko som følge av innånding av aerosolbeholderens innhold ved normal bruk eller under rimelig forutsigbare bruksbetingelser. Direktiv 75/324/EØF oppstiller i art. 10 en beskyttelsesklause (safeguard clause) som gir medlemsstatene anledning til å midlertidig forby eller stille vilkår til markedsføring av aerosolbeholdere som oppfyller kravene i direktivet, men som likevel utgjør en fare for sikkerheten eller helsen til allmennheten. Denne beskyttelsesklausulen er allerede anvendt av én medlemsstat, grunnet aerosolbeholderens antennelsesrisiko.

Direktiv 2008/47/EF fastslår også at den nåværende definisjonen av brannfarlig innhold ikke er tilstrekkelig til å sikre et høyt beskyttelsesnivå i alle tilfeller. For å oppnå det optimale sikkerhetsnivå, og under hensyntagen til aerosolbeholderens særlige karakteristika, bør i følge direktiv 2008/47/EF de nye klassifikasjonskriteriene for aerosolbeholderens brannfarlighet også omfatte farer i forbindelse med uttømming av aerosolbeholdernes innhold, i stedet for kun selve innholdets fysiske og kjemiske egenskaper. Dette blir nærmere beskrevet i direktivets vedlegg. Direktiv 2008/47/EF art. 1 angir at direktiv 75/324/EØF skal endres som angitt i vedlegget. I henhold til gjeldende bestemmelser i direktiv 75/324/EØF skal alle ferdige aerosolbeholdere nedsenkes i et varmt vannbad for å teste deres tetthet og bruddstyrke. Videre gir nåværende direktiv 75/324/EØF anledning til å anvende alternative prøvningssystem, dersom disse gjør det mulig å oppnå resultat tilsvarende det som oppnås med vannbadmetoden, og dersom dette godkjennes gjennom komitologikomiteén (jf. art 6). Denne prosedyren er imidlertid svært tungvint i praksis og har aldri vært anvendt.

Det fremheves derfor i direktiv 2008/47/EF at alternative prøvingsmetoder til dem som oppstilles i direktiv 75/324/EØF, blir godkjent av de relevante kompetente myndigheter utpekt etter direktiv 94/55/EC om transport av farlig gods på vei. Dette i stedet for komitologikomiteén som angitt i direktiv 75/324/EØF. Formålet med denne endringen er å gjøre det mulig for næringsdrivende å dra fordel av den tekniske utviklingen, uten at dette går utover eksisterende sikkerhetsnivå.

Merknader

Direktiv 2008/47/EF gjennomfører tester og kriterier for brannfare ved ulike typer aerosolbeholdere slik disse er fastsatt i FNs "Globally Harmonized System and Classification and Labelling of Chemicals (GHS). Norge, ved Direktoratet for samfunnssikkerhet og beredskap (DSB), har vært aktivt med i diskusjonene i FN, og har fått gjennomslag for bestemmelser i testbeskrivelsene som DSB mener gjør at sikkerheten ved klassifisering og merking av brannfarlige aerosolbeholdere blir ivaretatt. GHS-publikasjonen viser til kapitlene 31.4, 31.5 og 31.6 i "The UN Recommendations on the Transport of

Dangerous goods, Manual of Tests and Criteria" for testbeskrivelser. Dette er de samme testbeskrivelsene og kriteriene som fremkommer av direktiv 2008/47/EF. Direktiv 2008/47/EF er gjennomført i norsk rett ved forskrift 5. mai 2010 om endring i forskrift 1. mars 1996 nr. 229 om aerosolbeholdere.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-LANDBRUKS- OG MATDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel XIV Gjødning

32009 R 1020 Kommisjonsforordning (EF) nr. 1020/2009 av 28. oktober 2009 om endring av europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2003/2003 om gjødning med hensyn til tilpasning av vedlegg I, III, IV og V til den tekniske utvikling (vedlegg II kap XIV LMD gr2)

Sammendrag av innhold

Det innføres en ny gjødselstype, så det blir mulig å markedsføre blandinger av delvis oppløst råfosfat og det sekundære næringsstoffet magnesium som "EF-gjødsel". Gjødselstypen magnesiumsulfat endres så det blir mulig å markedsføre blandinger av magnesiumsulfat og mikronæringsstoffer som "EF-gjødsel". Dette for å gjøre det lettere å få en balansert gjødsling med hensyn til behov.

Vedlegg III til forordning (EF) nr. 2003/2003 inneholder tekniske forskrifter for ammoniumnitratgjødning med høgt nitratinnhold. Det presiseres at metodene kan brukes både på prillete og granulerte gjødselstyper. I tillegg er det nå henvist til SI-enheter for trykk.

I henhold til artikkel 29, nr. 2, i forordning (EF) nr. 2003/2003 skal kontroll av EF-gjødsel som hører til de gjødselstyper som er ført opp i vedlegg I til forordningen, foretas etter de metoder som er beskrevet i vedlegg III og IV til forordningen. Da disse metoder ikke er internasjonalt anerkjent, fikk Den Europeiske Standardiseringsorganisasjon (CEN) mandat til å utarbeide tilsvarende EN-standarder til erstatning for de eksisterende metoder. Det er utarbeidet 20 standarder som det blir henvist til i vedlegg IV. Det opplyses også hvilke tester som har vært igjennom en ringtest (at man får samme resultat ved alle de andre laboratoriene). I enkelte tilfeller er metodene så lite brukt at en ringtest ikke er hensiktsmessig.

I offentlig kontroll av gjødning skal en bruke akkrediterte laboratorier som er godkjent av medlemslandene. Siden akkrediteringen er tidkrevende, åpnes det for bruk av laboratorium med kompetanse, men uten akkreditering, frem til 18. november 2014.

Merknader

Rettsakten krever endringer i forskrift 9. november 2005 nr. 1313 om gjødning som markedsføres som EF-gjødsel.

Norske myndigheter deltar aktivt i arbeidsgruppemøter og er i kontakt med partene det angår.

For Mattilsynet vil denne forordningen sammen med forordning 765/2008 kunne innebære noe økte utgifter siden forordning 765/2008 krever uttak av flere prøver og denne forordningen 1020/2009 krever bruk av akkrediterte laboratorier, som innebærer at prøver må sendes til utlandet. Det har blitt tatt ut lite prøver til offentlig kontroll, og for norske laboratorier vil dette derfor ikke ha betydning. På sikt kan likevel dette påvirke norske laboratorier da det er snakk om utvide forordningen til å også gjelde enkelte organiske gjødselslag

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og

matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-MILJØVERNDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg XX Miljø

Kapittel II Vann

32009 L 0090 Kommisjonsdirektiv 2009/90/EF av 31. juli 2009 om tekniske spesifikasjoner for kjemisk analyse og overvåking av vanntilstand (vedlegg XX kap II MD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktivet stiller krav til analyser utløst av overvåkingskravene i Rammedirektivet for vann (2000/60/EF). Laboratorier som brukes skal være akkreditert for de analyser som er aktuelle etter EN ISO /IEC-17025 standarden. Krav til metodens yteevne (usikkerhet) vil for noen analyser innebære spesiell instrumentering. Medlemslandene har en frist på to år til å implementere direktivet i vedkommende lands lovverk, dvs. 21. august 2011.

Merknader

Rettsakten er hjemlet i rammedirektivet for vann (2000/60/EF), som er gjennomført med egen forskrift i norsk rett. Rettsakten antas ikke å få økonomiske og administrative konsekvenser utover det som ble utredet da forskriften ble vedtatt (15. desember 2006) og da Stortinget godkjente EØS-komiteens beslutning om inkludering av direktivet i EØS-avtalen (St. prp. 75 (2007-2008) og Innst. 131 (2008-2009)). Gjennomføringen av rettsakten i norsk rett anses ikke for å være problematisk for Norge. Det vurderes at de fleste laboratorier allerede har akkreditert sine analyser.

De aller fleste rutinemessige analyser er enkle, men noen spesialanalyser kan medføre behov for ny instrumentering, fordi metoden krever en spesiell yteevne (dvs. lav usikkerhet). Det er imidlertid ikke uvanlig at slike analyser allerede i dag blir gjennomført ved de litt større laboratorier som allerede har slik instrumentering. Rettsakten er en oppfølging av vanddirektivet og underliggende direktiver som drikkevannsdirektivet.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for miljø, der Miljøverndepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Samferdselsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 L 0105 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2008/105/EF av 16. desember 2008 om miljøkvalitetskrav innenfor vannpolitikken, om endring og senere opphevelse av rådsdirektiv 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF og om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/60/EF (vedlegg XX kap II MD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten er hjemlet i direktiv 2000/60/EF (vannrammedirektivet), og omhandler miljøkvalitetskrav innenfor vannpolitikken. Rettsaktens formål er å oppnå en god kjemisk tilstand for overflatevann gjennom fastleggelse av miljøkvalitetskrav for prioriterte stoffer og visse andre forurensende stoffer. Bakgrunnen for rettsakten er de føringene som er lagt i vannrammedirektivets artikkel 16 ("Strategier mot vannforurensning"). Vanddirektivets art 16 fastslår at Kommissjonen skal legge fram forslag til liste over prioriterte stoffer, forslag til felles utslippsbegrensninger innenfor fellesskapsområdet og forslag til miljøkvalitetsstandarder for vann, sediment og biota (levende organismer). Disse forslagene skal så behandles av Rådet og Parlamentet med sikte på vedtakelse av et felles regelverk for medlemslandene.

En liste over 33 prioriterte stoffer (prioritetslisten) ble vedtatt av EU allerede gjennom Europaparlaments- og Rådsvedtak 2455/2001/EF av 20. november 2001. Denne er innlemmet i EØS-avtalen.

Hovedelementet i rettsakten er fastsettelse av miljøkvalitetsstandarder (Environmental Quality Standards) for de prioriterte stoffene, heretter kalt "EQS-verdier". Vanddirektivet krever at medlemslandene skal ha som mål å oppnå "god vannstatus" i alle vannforekomster innen bestemte frister, jf. art 4 nr 1 bokstav a ii). De foreslåtte EQS-verdiene vil inngå blant kriteriene som skal brukes for å avgjøre om dette målet oppnås. EQS-verdiene fastsetter miljøkvalitetskrav for henholdsvis årlig gjennomsnittskonsentrasjon og maksimalkonsentrasjon i vannforekomstene for alle stoffer som er listet opp i direktivet. Vann-, sediment- og biotaprøver skal tas slik at de er representative for vannforekomsten.

Rettsakten erstatter de gamle datterdirektivene under direktiv 74/464/EØF om utslipp av farlige stoffer til vann, og art 12 opphever derfor direktivene 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF med virkning fra 22.12.2012.

Fristen for å implementere rettsakten i medlemslandenes lovverk er satt til 13. juli 2010.

Merknader

Rettsakten er hjemlet i den tidligere EF-traktaten art 175 (1) (nå TFEU art. 192), og er en videreføring av eksisterende regelverk inntatt i EØS-avtalen. Gjeldende regelverk på området i dag følger av forurensningsforskriften kapittel 17 om utslipp av farlige stoffer til vann. Forurensningsforskriften kapittel 17 gjennomfører direktivene 82/176/EØF, 83/513/EØF, 84/156/EØF, 84/491/EØF og 86/280/EØF, som oppheves med rettsakten. Forurensningsforskriften kapittel 17 inneholder utslippsgrenser for industrien. Systemet blir annerledes med rettsakten, hvor grenseverdiene (EQS-verdiene) gjelder for vannforekomsten som sådan. Vannrammedirektivet gjennomføres i norsk rett gjennom forskrift om rammer for vannforvaltningen (vannforskriften). Vurderingen så langt er at kravene som følge av rettsakten også bør gjennomføres i vannforskriften. Videre må dagens regelverk på området, forurensningsforskriften kapittel 17, endres som følge av opphevelse av de gamle direktivene. Rettsakten støtter opp om den nasjonale politikken for å redusere og stanse utslipp av miljøgifter. For beskrivelse av andre konsekvenser av rettsakten vises det til punktet "Vurdering" nedenfor.

Norge v/ Klima- og forurensningsdirektoratet har deltatt i kommisjonsarbeidsgruppen for rettsakten. Norge har arbeidet for å få flest mulig miljøgifter inn på prioritetslisten, og har også bidratt med overvåkingsdata til arbeidet.

De økonomiske konsekvensene som følger av rettsakten må sees i sammenheng med kostnadene som følge av all overvåking iht vannrammedirektivet (2000/60) og underliggende direktiver. I samtykkeproposisjonen til Stortinget vedrørende vannrammedirektivet (St.prp.nr. 75 (2007-2008)) heter det: "Anslag viser at de samlede ressursene til styrket overvåking må trappes opp til et nivå som utgjør 75-90 mill. kr utover dagens årlige ressursbruk. Av dette utgjør behovet for styrking av basisovervåkingen om lag 55-65 mill. kr og behovet for styrking av tiltaksovervåkingen om lag 20-25 mill. kr, jf. den nærmere omtalen av dette i avsnittene under. "Dette anslaget gjelder altså all overvåking som følge av vannrammedirektivet og omfatter også overvåking av prioriterte stoffer (og dermed også kostnader som følge av rettsakten).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for miljø, der Miljøverndepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Samferdselsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel III Luft

32009 R 0748 Kommisjonsforordning (EF) nr. 748/2009 av 5. august 2009 om listen som fastsetter den administrerende medlemsstaten for det enkelte luftfartsselskap i forbindelse med kvotepliktige luftfartsaktiviteter (vedlegg XX kap III MD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordningen lister opp hvilke land som har ansvaret for å administrere de enkelte luftfartøysoperatørene i forbindelse med inkluderingen av luftfartsaktiviteter i direktiv 2003/87/EF (kvotedirektivet). For å redusere de administrative kostnadene, skal luftfartøysoperatørene bare måtte forholde seg til én medlemsstat med hensyn til praktiske forhold, for eksempel tildeling og innlevering av klimakvoter.

Hvorvidt operatøren er kvotepliktig avhenger av hvilke luftfartsaktiviteter operatøren gjennomfører, jf. vedlegg I til direktiv 2003/87/EF. Listen baserer seg for øvrig på luftfartsaktiviteter operatørene utførte i perioden 1.1.2006 til 31.12.2008, og kan også av denne grunn være mangelfull. Operatører som står på listen kan med andre ord falle utenfor kvoteplikten, og operatører som ikke står på listen kan være kvotepliktige. Listen skal oppdateres årlig innen 1. februar. Det er ventet at omtrent 13 norske luftfartøysoperatører vil bli omfattet av kvotesystemet. Omtrent 10 av disse flyr til EU-medlemsstater og vil være omfattet av kvoteplikt uavhengig av norsk deltakelse i systemet.

Merknader

Forordningen er vedtatt med hjemmel i kvotedirektivet. Rettsakten har vært behandlet sammen med luftfartsdirektivet i den interdepartementale arbeidsgruppen under EØS-spesialutvalg for miljø. Rettsakten gjennomføres i norsk rett ved at klimakvoteforskriften i § 4-2 henviser til listen over luftfartøysoperatører slik denne er innlemmet i EØS-avtalen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for miljø, der Miljøverndepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Samferdselsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32011 R 0394 Kommisjonsforordning 394/2011 av 20. april 2011 om listen som fastsetter den administrerende medlemsstaten for det enkelte luftfartsselskap i forbindelse med kvotepliktige luftfartsaktiviteter (vedlegg XX kap III MD gr2)

Sammendrag av innhold

Rettsakten lister opp hvilke land som har ansvaret for å administrere den enkelte luftfartøysoperatør i forbindelse med inkluderingen av luftfart i direktiv 2003/87/EF (kvotedirektivet). For å redusere de administrative kostnadene, skal luftfartøysoperatørene bare måtte forholde seg til én stat med hensyn til praktiske forhold, for eksempel ved tildeling og innlevering av klimakvoter. Gjennom EØS-komitébeslutning nr. 6/2011 som innlemmet luftfartskvotedirektivet i EØS-avtalen, ble virkeområdet til kvotesystemet utvidet til også å omfatte EØS/EFTA-statene. Rettsakten fastslår hvilke operatører som skal administreres av Norge. Til sammen 36 operatører er i henhold til listen oppført under Norge. En rekke norske operatører flyr til EU-lufthavner, og var dermed allerede omfattet av kvotesystemet før virkeområdet ble utvidet. Disse operatørene hadde dermed allerede fått tildelt en administrerende EU-stat før systemet ble utvidet til også å omfatte Norge. Det fremgår av EØS-komitébeslutningen til luftfartskvotedirektivet at norske operatører som opprinnelig ble administrert av en EU-stat, vil bli overført til Norge som administrerende stat i løpet av 2011. Hvilke operatører dette gjelder fremgår av listen ved at det er satt en stjerne etter operatørens navn. Det nøyaktige tidspunktet for overføring av administrasjonsansvar er ikke avklart. Det ser foreløpig ut til at overføringen vil finne sted 31. september 2011. I tillegg fremgår det av EØS-komitébeslutningen at utenlandske operatører som ikke har fått lisens og/eller driftstillatelse av en EØS-stat, og som har den største delen av sine kvotepliktige utslipp i Norge, kan velge å bli overført til Norge eller bli værende hos sin opprinnelige administrerende stat frem til 2020.

De 36 operatørene som i henhold til listen er oppført under Norge, er alle de operatørene som ville ha blitt administrert av Norge etter hovedreglene i direktivet. Listen foregriper på denne måten den overføringen som skal finne sted i løpet av 2011. Norwegian Air Shuttle, som opprinnelig var administrert av Storbritannia, og Widerøe, som opprinnelig var administrert av Danmark, er for eksempel begge oppført under Norge i listen.

Listen skal oppdateres årlig innen 1. februar for å fange opp nye operatører. Dersom utenlandske operatører som ikke har fått lisens og/eller driftstillatelse av en EØS-stat, og som har den største delen av sine kvotepliktige utslipp i Norge, velger å bli værende hos sin opprinnelige administrerende stat, vil det kunne bli nødvendig å oppdatere listen før 1. februar 2012. Hvorvidt en operatør er kvotepliktig avhenger av hvilke luftfartsaktiviteter operatøren gjennomfører, jf. Annex I til Direktiv 2003/87/EF. Listen baserer seg for øvrig på luftfartsaktiviteter operatørene utførte i perioden 1.1.2006 til 31.12.2010, og kan også av denne grunn være mangelfull. Operatører som står på listen kan med andre ord falle utenfor kvoteplikten, og operatører som ikke står på listen kan være kvotepliktige.

Merknader

Rettsakten er vedtatt med hjemmel i kvotedirektivet (direktiv 2003/87/EF) og EØS-komiteebeslutning nr. 6/2011 om innlemmelse av luftfartskvotedirektivet i EØS-avtalen. Rettsakten gjennomføres i norsk rett ved at klimavoteforskriften i § 4-2 henviser til listen over luftfartøysoperatører slik denne er innlemmet i EØS-avtalen.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for miljø, der Miljøverndepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Samferdselsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg XX Miljø

Kapittel II Vann

32005 D 0646 Kommisjonsbeslutning 2005/646/EF av 17. august 2005 om etablering av et register av lokaliteter for interkalibreringsnettverk i sammenheng med rammedirektivet for vann 2000/60/EF (vedlegg XX kap II MD gr3)

Sammendrag av innhold

Rettsakten omhandler utpekingen av lokaliteter som skulle delta i interkalibreringsarbeidet mellom land med felles vanntyper. Norge har deltatt i interkalibreringsarbeidet på faglig nivå gjennom flere år. Rettsakten må ses i sammenheng med senere kommisjonsbeslutning 2008/915/EF som etablerer felles verdier for medlemslandenes klassifiseringssystemer.

Merknader

Rettsakten er hjemlet i rammedirektivet for vann (2000/60/EF), jfr. TFEU art. 175, som er gjennomført med egen forskrift i norsk rett. Rettsakten antas ikke å få økonomiske og administrative konsekvenser utover det som ble utredet da forskriften ble vedtatt (15. desember 2006) og da Stortinget godkjente EØS-komiteens beslutning om inkludering av direktivet i EØS-avtalen (St. prp. 75 (2007-2008) og Innst. 131 (2008-2009)).

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært behandlet i Spesialutvalget for miljø, der Miljøverndepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Olje- og energidepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Samferdselsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Nærings- og

handelsdepartementet, Finansdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-NÆRINGS- OG HANDELSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel IX Måleinstrumenter

32009 L 0034 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/34/EF av 23. april 2009 om felles bestemmelser for måleinstrumenter og måletekniske kontrollmetoder (vedlegg II kap IX NHD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktiv 2009/34/EF reviderer direktiv 71/316/EØF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning med hensyn til felles bestemmelser om både måleinstrumenter og metoder for metrologisk kontroll. Direktiv 71/316/EØF har vært endret en rekke ganger, og revisjon anses nødvendig i stedet for konsolidering.

Merknader

Direktiv 71/316/EØF har aldri blitt implementert i det norske regelverket da dette er teknisk utdatert og ikke i bruk i Norge. Nærings- og handelsdepartementet tar sikte på å implementere direktiv 2009/34/EF når dette tas inn i EØS-avtalen. Direktivet kan implementeres med hjemmel i lov 26. januar 2007 nr. 4 om målenheter, måling og normaltid.

Sakkyndige instansers merknader

Forslaget har vært til vurdering av Justervesenet, som finner det EØS-relevant og akseptabelt. Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 L 0137 Kommisjonsdirektiv 2009/137/EF av 10. november 2009 om endring av europaparlaments- og rådsdirektiv 2004/22/EF om måleinstrumenter med hensyn til utnyttelse av største tillatte målefeil når det gjelder de instrumentspesifikke vedleggene MI-001 til MI-005 (vedlegg II kap IX NHD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktiv 2009/137/EF endrer direktiv 2004/22/EF om måleinstrumenter. Endringen går ut på at det skal tas inn en bestemmelse om at et måleredskap ikke skal utnytte maksimale tillatte målefeil eller systematisk favorisere en av partene i en transaksjon. Endringen gjelder for vannmålere, gassmålere, elektrisitetmålere, varmemålere og gjennomstrømningsmålere for væsker (unntatt vann).

Merknader

Direktivet medfører at det må tas inn en ny bestemmelse i flere instrumentspesifikke forskrifter fastsatt med hjemmel i lov 16. januar 2007 nr. 4 om målenheter, måling og normaltid. Endringen antas ikke å ha noen økonomiske konsekvenser for produsentene av de måleredskapene som er omfattet.

Sakkyndige instansers merknader

Justervesenet er positivt til endringen. Ved at det innføres et krav om at måleredskapet ikke skal utnytte maksimale tillatte målefeil eller systematisk favorisere en av partene, vil de økonomiske interessene som berøres av målingene bli bedre ivaretatt.

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

RETTSAKTER SOM IKKE HAR KONSEKVENSER FOR NORSK LOVGIVNING

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel IX Måleinstrumenter

32009 L 0003 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/3/EF av 11. mars 2009 om endring i rådsdirektiv 80/181/EØF om tilnærming av medlemsstatenes lovgivning om målenheter (vedlegg II kap IX NHD gr3)

Sammendrag

Direktivet endrer direktiv 80/181/EØF og har inntatt den nye SI-enheten for katalytisk aktivitet (katal) som gjeldende målenhet. Direktivet innebærer også en mulighet for anvendelse av supplerende angivelser på ubestemt tid og ikke lenger kreve at Det forente kongerike (UK) og Irland opphører med lokale unntak for "pint", "mile" og "troy ounce".

Merknader

Katal er allerede tatt inn i forskrift 20. desember 2007 nr.1723 om målenheter og måling, og det er følgelig ikke nødvendig med endringer.

Sakkyndige instansers merknader

Forslaget har vært vurdert av Justervesenet. Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32009 L 0023 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/23/EF av 23. april 2009 om ikke-automatiske vekter (kodifisert utgave) (vedlegg II kap IX NHD gr3)

Sammendrag av innhold

Direktivet kodifiserer direktiv 90/384/EØF om ikke-automatiske vekter endret ved 93/68/EØF og inneholder ingen realitetsendringer.

Merknader

Direktiv om ikke-automatiske vekter med endring er implementert i forskrift 21. desember 2007 nr. 1735 om krav til ikke-automatiske vekter. Det nye direktivet 2009/23/EF vil ikke kreve endringer i norsk rett.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten har vært vurdert av Justervesenet. Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet,

Fornyings-, administrasjons- og kirke departementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

-SAMFERDSELSDEPARTEMENTET

RETTSAKTER SOM KREVER FORSKRIFTSENDRING SOM IKKE GRIPER VESENTLIG INN I NORSK HANDLEFRIHET

Vedlegg II Tekniske forskrifter, standarder, prøving og sertifisering

Kapittel II Jord- og skogbrukstraktorer

32009 L 0144 Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/144/EF av 30. november 2009 om visse deler og spesifikasjoner for jord- og skogsbrukstraktorer (vedlegg II kap II SD gr2)

Sammendrag av innhold

Direktiv 2009/144/EF kodifiserer tidligere vedtatte direktiv 89/173/EØF av 31. desember 1988, som er et av særdirektivene til direktiv 2003/37/EF om typegodkjenning av jord- og skogbrukstraktor. Rådsdirektiv 89/173/EØF stiller krav til komponenter på jord- og skogsbrukstraktor. Direktivets virkeområde er traktorer som har en konstruktiv hastighet mellom 6-40 km/t, og inneholder for øvrig bestemmelser for:

Hastighetsregulator
Dimensjoner og masser
Ruter
Skjerming av bevegelige deler
Mekaniske forbindelser
Foreskrevne skilt
Bremsesystemets forbindelser med tilhenger

Direktivet har blitt endret flere ganger. Kommisjonen har besluttet at et direktiv skal kodifiseres senest etter hver tiende endring for å sikre en bedre oversikt over hvilke krav som gjelder for de enkelte områder. Direktiv 2009/144/EF er en slik kodifiserende rettsakt, som innebærer at direktiv 89/173/EØF med endringsrettsakter, jf. direktiv 2009/144/EF vedlegg VII, del A, oppheves.

Fra 1. juni 2010 ble direktiv 2009/144/EF et særdirektiv til direktiv 2003/37/EF, og vil således være en del av grunnlaget for godkjenning av traktorer.

Merknader

Direktivet medfører ingen realitetsendringer i forhold til gjeldende tekniske krav, da dette er en kodifisering av tidligere innførte tekniske krav. Direktivet vil således ikke medføre økonomiske konsekvenser for Norge. Det vil heller ikke medføre administrative konsekvenser utover det som må gjøres for å endre dagens forskriftstekst.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er behandlet i Spesialutvalget for handelsforenkling, der Nærings- og handelsdepartementet, Arbeidsdepartementet, Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Finansdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Fornyings-, administrasjons- og kirkedepartementet, Forsvarsdepartementet, Helse- og omsorgsdepartementet, Justisdepartementet, Kommunal- og regionaldepartementet, Kulturdepartementet, Kunnskapsdepartementet, Landbruks- og matdepartementet, Miljøverndepartementet, Olje- og energidepartementet, Samferdselsdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Vedlegg XIII Transport

Kapitel II Veitransport

32010 L 0047 Kommisjonsdirektiv 2010/47/EU av 5. juli 2010 om tilpasning til den tekniske utvikling av europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/30/EF om teknisk kontroll av nyttekjøretøy langs veg (vedlegg XIII kap II SD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonen vedtok 5. juli 2010 direktiv 2010/47/EU om tilpasning til den tekniske utvikling av Europaparlaments- og rådsdirektiv 2000/30/EF om teknisk kontroll av nyttekjøretøy langs veg. Direktiv 2010/47/EU innebærer at vedlegg I og II til direktiv 2000/30/EF erstattes i sin helhet av nye vedlegg.

Av hensyn til trafiksikkerhet, miljøvern og like konkurransevilkår, er det viktig å sikre at nyttekjøretøy i drift blir vedlikeholdt og kontrollert på tilfredsstillende måte slik at deres trafiksikkerhetsmessige opprettholdes.

Direktiv 2000/30/EF av 6. juni 2000 med vedlegg fastsetter minstestandarder- og metoder for kjøretøykontroll langs veg. I direktiv 2010/47/EU blir disse standarder og metoder tilpasset til den tekniske utviklingen, med henblikk på å forbedre kjøretøykontrollens kvalitet. Direktivet innfører bl.a. et standard kontrollskjema som innholdsmessig må implementeres av medlemslandene. Når det gjelder skjemaets nærmere utforming antas medlemslandene å stå fritt. Det innføres i tillegg en detaljert kontrolliste til bruk ved kontroll av bremses og utslipp langs veg. Hovedformålet med en slik standardisering er å oppnå ensartet kontrollpraksis i hele unionsområdet.

Merknader

Direktivet endrer vedlegg I og II i direktiv 2000/30/EF. Dette gjør det nødvendig å endre forskrift 13. mai 2009 nr. 590 om kontroll av kjøretøy langs veg tilsvarende. I tillegg vil kontrollmyndighetene (Statens vegvesen og Politiet) måtte oppdatere sine kontrollsedler slik at de er i tråd med forslaget til nytt skjema. For Statens vegvesen sin del vil dette medføre en endring av kontrollskjemaet i det elektroniske kontrollregister (VaDIS), som bør gjennomføres i løpet av 2011.

Sakkyndige instansers merknader

Alle kontrollpunkter i direktiv 2010/47/EU er hentet fra direktiv 2010/48/EU om teknisk tilpasning av direktiv 2009/40/EF om teknisk kontroll av motorkjøretøy og tilhengere til motorkjøretøy, med unntak av punktene knyttet bremses og miljø.

Forskjell i punkter for bremses:

1.2.2 Kun bremseprøver er nevnt som kontrollmetode, og det er ikke krav til ISO 21069 for kontroll av tunge kjøretøy.

Kravene til bremsevirkning er enklere satt opp, ved at det er stilt like krav til nye og gamle kjøretøy.

1.7 EBS er ikke et kontrollpunkt.

Forskjell i punkter for miljø:

8.1.1 Støy er ikke kontrollpunkt.

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 L 0048 Kommisjonsdirektiv 2010/48/EU av 5. juli 2010 om tilpasning til den tekniske utvikling av europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/40/EF om teknisk kontroll av motorkjøretøy og tilhengere til motorkjøretøy (vedlegg XIII kap II SD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonen vedtok 5. juli 2010 direktiv 2010/48/EU av 5. juli 2010 om tilpasning til den tekniske utvikling av Europaparlamentets- og rådsdirektiv 2009/40/EF om teknisk kontroll av motorkjøretøy og tilhengere til motorkjøretøy. Direktivet innebærer at vedlegg II til direktiv 2009/40/EF erstattes i sin helhet.

Det er, av hensyn til trafiksikkerhet, miljøvern og like konkurransevilkår, viktig å sikre at kjøretøy i drift vedlikeholdes og kontrolleres på tilfredsstillende vis, slik at deres tekniske kvalitet opprettholdes som garantert i typegodkjenningen, uten uforholdsmessig stor forringelse, gjennom hele deres levetid.

Direktiv 2009/40/EF med vedlegg, vedtatt 6. mai 2009, fastsetter minstestandarder- og metoder for kontroll av kjøretøy. I direktiv 2010/48/EU blir disse standarder og metoder presisert og tilpasset den tekniske utviklingen, med henblikk på å forbedre kjøretøykontrollene på en kosteffektiv måte. Ut i fra et ønske om ytterligere harmonisering av kjøretøykontroller innføres det bl.a. kontrollmetoder for de enkelte kontrollpunktene, samt en ikke-uttømmende liste over hovedårsakene til at et kjøretøy ikke kan bli godkjent (tilsvarende den som allerede finnes for bremsesystemer).

Det følger av direktivet at enkelte av kontrollpunktene er gjort valgfrie for den enkelte medlemsstaten. Dette gjelder typisk brukskrav, som for eksempel brannslukker og varseltrekant.

Merknader

Direktivet krever endring av vedlegg 1 til forskrift 13. mai 2009 nr. 591 om periodisk kontroll av kjøretøy (kontrollveiledningen). Nye kontrollpunkter er innført, samtidig som tidligere kontrollpunkter utvides og utdypes. Det er i tillegg gitt bestemmelser om hvilken kontrollmetode som skal brukes for hvert enkelt kontrollpunkt, noe som også nødvendiggjør enkelte endringer i nevnte vedlegg. Dette gjelder blant annet for kontroll av kjøretøyets bremsesystemer. For kjøretøy med tillatt totalvekt over 3 500 kg innføres det krav om testing av bremsesystemer i henhold til ISO-standard 21069 eller tilsvarende.

Listen over kontrollpunkter er oppdatert for å komme i takt med utviklingen på det kjøretøytekniske området, ved at moderne elektroniske systemer som ESC og EBS er tilføyd. Det er også innført eget kontrollpunkt for airbag.

Som følge av at det tilføyes flere kontrollpunkter vil dagens kontrollsedler (se vedlegg 3 i forskriften) måtte oppdateres.

I tillegg til at listen over kontrollpunkter oppdateres og forlenges, innføres det for hvert kontrollpunkt en liste over hovedgrunner for mangelmerknad. Dette systemet ligner det som allerede er tatt i bruk i gjeldende norske kontrollveiledning.

Økonomiske konsekvenser:

Tilføyelsen av ytterligere kontrollpunkter vil gjøre at kontrollen som sådan blir mer omfattende enn den er i dag. Dette vil innebære økt tidsbruk per kontroll, hvilket vil medføre økte kostnader for kontrollorganene, noe som igjen kan resultere i høyere priser for kontrollen. En harmonisering av kontrollmetoder vil - særlig sett i sammenheng med kommisjonens rekommandasjon 2010/378/EU - kunne åpne for at det i større grad godtas kontroller gjennomført i annen EØS-stat. Dette vil kunne ha økonomiske konsekvenser for norske kontrollorganer.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32010 H 0378 Kommisjonsrekommandasjon 2010/378/EU av 5. juli 2010 om vurdering av defekter i forbindelse med teknisk kontroll i henhold til europaparlaments- og

rådsdirektiv 2009/40/EF om teknisk kontroll av motorkjøretøy og tilhengere til motorkjøretøy (vedlegg XIII kap II SD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonen vedtok 5. juli 2010 en rekommandasjon vedrørende medlemsstatenes vurdering av mangler avdekket ved periodisk kjøretøykontroll. Formålet med rekommandasjonen er å sikre en harmonisert vurdering av de manglene som er opplistet i direktiv 2009/40/EF bilag II som endret ved direktiv 2010/48/EU. Dette for, av hensyn til trafikksikkerhet, miljøvern og like konkurransevilkår, å sikre at kjøretøy i drift vedlikeholdes og kontrolleres på tilfredsstillende vis, slik at deres tekniske kvalitet opprettholdes som garantert i typegodkjenningen, uten uforholdsmessig stor forringelse, gjennom hele deres levetid.

Rekommandasjonen må sees i sammenheng med forannevnte direktiv 2010/48/EU av samme dato. Mens direktivet oppstiller en ny liste over kontrollpunkter med tilhørende kontrollmetoder, gir rekommandasjonen retningslinjer for hvordan ulike tekniske feil og mangler ved kjøretøy skal vurderes og klassifiseres. Manglene skal klassifiseres etter alvorlighetsgrad, og det er oppstilt tre kategorier, fra mindre defekter, via vesentlige defekter til alvorlige defekter. Kategoriene av defekter defineres på følgende måte:

MINDRE DEFEKTER

Tekniske defekter som ikke har vesentlig innflytelse på kjøretøyets sikkerhet, og annen manglende overensstemmelse. Kjøretøyet vil ikke nødvendigvis måtte undersøkes på nytt, fordi det rimeligvis kan forventes at de avslørte defekter raskt vil bli avhjulpet.

VESENTLIGE DEFEKTER

Defekter som kan få innflytelse på kjøretøyets sikkerhet eller utsette andre trafikanter for risiko, og annen mer alvorlig manglende overensstemmelse. Det knyttes vilkår til videre bruk av kjøretøyet på vegnettet uten at de avdekkede defekter repareres. Medlemsstatenes kompetente myndigheter vedtar en prosedyre for fastsettelse av vilkårene for videre bruk inntil det, ved en ny kontroll, konstateres at kjøretøyet oppfyller kravene.

FARLIGE DEFEKTER

Defekter som utgjør en direkte og umiddelbar risiko for trafikksikkerheten og er av en sådan karakter, at kjøretøyet ikke under noen omstendighet bør benyttes på vegnettet.

Merknader

Rekommandasjonens klassifisering av mangler i tre alvorlighets kategorier er ikke ulikt det som benyttes i gjeldende norsk regelverk; Gjeldende kontrollveiledning for periodisk kjøretøykontroll gir anvisning på nettopp en slik tredelt gradering av feil ved kjøretøy etter hvor alvorlig feilen er. Flesteparten av kontrollpunktene i den nye listen er allerede del av den periodiske kontrollen. Det vil derfor trolig ikke blir nødvendig med store endringer i forhold til klassifisering av feil ved kjøretøy på disse kontrollpunktene. Direktiv 2010/48/EU oppstiller en rekke nye kontrollpunkter, som i rekommandasjon 2010/378/EU ledsages av hver sine klassifiseringer av ulike mangler. Rekommandasjonen nødvendigvis gjør mindre endringer i norsk regelverk.

Administrative konsekvenser:

Rekommandasjonen forventes ikke å få administrative konsekvenser i Norge.

Økonomiske konsekvenser:

Rekommandasjonen forventes i utgangspunktet ikke å få økonomiske konsekvenser i Norge, verken for det offentlige eller for private parter. Det vises i den forbindelse til at gjeldende norsk kontrollordning allerede innebærer en klassifisering av feil ved kjøretøy i tre kategorier etter alvorlighetsgrad, hvilket innebærer at rekommandasjonen i seg selv ikke vil gjøre kontrollen mer omfattende. Det forhold at rekommandasjonens modell - særlig sett i sammenheng med direktiv 2010/48/EU sin innføring av kontrollmetoder og hovedgrunner for mangelmerknader for hvert enkelt kontrollpunkt - vil medføre større likhet i kontrollene medlemsstatene i mellom, vil kunne gjøre det enklere å få godkjent en periodisk kontroll som er gjennomført i en annen medlemsstat. Dette er det etter gjeldende regelverk også adgang til, men det krever at det dokumenteres at kontrollen gjennomført i den andre staten er likeverdig med en kontroll gjennomført etter norsk kontrollveiledning. Dersom det nye direktivet sammenholdt med rekommandasjonen medfører større likhet i kontrollene,

vil dette kunne gjøre det mer attraktivt å foreta periodisk kontroll i utlandet. Blir dette vanlig, vil det igjen kunne få økonomiske konsekvenser for norske kontrollorganer. Det vil også i noen grad kunne ha økonomiske konsekvenser for det offentlige i form av lavere momsinnangang fra periodisk kjøretøykontroll.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapitel III Transport med jernbane

32009 D 0107 Kommisjonsvedtak 2009/107/EF av 23. januar 2009 om endring av vedtak 2006/861/EF og 2006/920/EF vedrørende den tekniske spesifikasjonen for interoperabilitet for delsystemer av det transeuropeiske konvensjonelle jernbanesystemet (vedlegg XIII kap III SD gr2)

Sammendrag av innhold

Kommisjonsvedtak 2009/107/EF av 23. januar 2009 om endring av vedtak 2006/861/EF og 2006/920/EF vedrørende den tekniske spesifikasjonen for interoperabilitet for delsystemer av det transeuropeiske konvensjonelle jernbanesystemet (heretter vedtaket) gjennomfører enkelte nødvendige endringer i de nevnte rettsaktene basert på utviklingen innenfor området. Vedtaket består av fortale, fem artikler og to vedlegg.

Artikkel 1 angir endringene i vedtak 2006/861/EF:

Det tas inn en ny artikkel som gir Det europeiske jernbanebyrået (ERA) hjemmel til å fastsette og publisere tekniske dokumenter, såkalte «ERA Technical Document», som vil utgjøre innholdet i enkelte vedlegg. Denne typen dokumenter er aktuelle for vedlegg LL (som er nytt gjennom vedtaket), vedlegg P og vedlegg JJ til vedtak 2006/861/EF. Endringer i disse vedleggene er gitt som vedlegg I til vedtaket.

Vedlegget til vedtak 2006/861/EF utgjør den tekniske spesifikasjonen for interoperabilitet for delsystemet godsvogner (TSI WAG). Vedtaket endrer følgende i TSI WAG: Punkt 4.2.3.3.2, punkt 4.2.3.4.2.1, punkt 4.2.3.4.2.2, nytt punkt 6.2.3.2.1.4, punkt 7.6, vedlegg B, vedlegg L, vedlegg P, vedlegg JJ og nytt vedlegg LL.

Artikkel 2 angir endringene i vedtak 2006/920/EF:

Vedlegg P.5 til vedtak 2006/920/EF endres som angitt i vedlegg II til vedtaket. Det fastsetter hvordan godsvogner skal merkes for å angi deres samtrafikkevne.

Artikkel 3 fastsetter at «TEN»-merking på godsvogner som er tatt i bruk før vedtaket trer i kraft må fjernes innen 31. desember 2010 hvis denne merkingen ikke er i tråd med det som fremgår av vedlegg II.

Ifølge artikkel 4 trer vedtaket i kraft 1. juli 2009, og artikkel 5 angir at vedtaket er rettet mot EUs medlemsstater.

Merknader

Vedtaket går i stor grad ut på å utfylle og angi nærmere spesifikasjoner for enkelte bestemmelser i direktiv 2008/57/EF hva gjelder godsvogner. Statens jernbanetilsyn antar at vedtaket ikke medfører økte administrative eller kostnadsmessige byrder utover det som ellers ville påløpe ved gjennomføringen av direktiv 2008/57/EF. Ordningene som innføres vil kunne føre til enklere godkjenningprosedyrer m.v. for godsvogner. Berørte aktører vil dermed samlet sett kunne få administrative og økonomiske besparelser som følge av vedtaket. Dette vil i en viss grad kunne være tilfelle også for Statens jernbanetilsyn som godkjenningmyndighet.

Sakkyndige instansers merknader

Statens jernbanetilsyn har ingen særlige merknader til vedtaket. Vedtaket har ikke vært på høring da det har svært begrenset omfang og virking for aktørene. Statens jernbanetilsyn vil sørge for å informere berørte parter om vedtaket.

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og Kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32006 D 0861 Kommisjonsvedtak 2006/861/EF av 28. juli 2006 om den tekniske spesifikasjonen for samtrafikkvegne som gjelder for delsystemet "Rullende materiell - godsvogner" i det transeuropeiske jernbanesystemet for konvensjonelle tog (vedlegg XIII kap III SD gr2)

Sammendrag av innhold

Formålet med CR TSI WAG er å sette en minimumsstandard for rullende materiell – godsvogner som skal trafikkere det transeuropeiske konvensjonelle jernbanenettet, for å legge til rette for økt grensekryssende godstrafikk på jernbane i Europa. TSI-en (TSI - technical specification of interoperability = teknisk spesifikasjon for samtrafikkvegne) tar ikke for seg alle aspekter knyttet til godsmateriellets samtrafikkvegne, områder hvor TSI-en ikke setter minimumsstandarder omtales som «open points», dette gjelder bl.a. klimatiske egenskaper og kapasitet i form av for eksempel maksimalt tillatt aksellast, metervekt og vognprofil. Medlemslandene skal notifisere nasjonalt regelverk omfattet av «open points» i TSI-en til Kommisjonen.

CR TSI WAG gjelder ved nybygg av godsmateriell, og ved oppgraderinger eller fornyelser av godsmateriell (som krever ny godkjenning av materiellet fra tilsynsmyndighetene), som skal trafikkere hele eller deler av det transeuropeiske konvensjonelle jernbanenettet. CR TSI WAG forutsetter at det finnes et nasjonalt infrastruktur- og vognregister som inneholder relevante opplysninger og som skal kunne benyttes for å vurdere på hvilke strekninger materiell med gitte egenskaper kan benyttes. ERA – European Railway Authority – definerer standarder for slike registre.

I henhold til kommisjonsvedtakets artikkel 2 skal EU-landene innen 6 måneder etter notifisering oversende til Kommisjonen og de øvrige medlemsstatene en liste over de eksisterende tekniske regler som skal benyttes der TSI-en mangler fastsatte regler - «open points» - når det gis tillatelse til ibruktaking av godsvogner som er omfattet av TSI-en. Den enkelte medlemsstat skal på tilsvarende måte gi opplysninger om hvilke prosedyrer som vil bli benyttet ved samsvarsvurdering og verifisering ved bruk av ovennevnte regler. Videre skal det opplyses om hvilke organer som i den enkelte medlemsstat er utpekt til å gjennomføre disse prosedyrene for samsvarsvurdering og verifisering.

I henhold til kommisjonsvedtakets artikkel 3 skal EU-landene innen 6 måneder etter at TSI-en har trådt i kraft oversende til Kommisjonen alle nasjonale, bilaterale og multilaterale avtaler som i stor utstrekning gir lokal eller regional samtrafikkvegne. Det kan være avtaler mellom medlemsstater, tredjeland, infrastrukturforvaltere og jernbaneforetak.

Sammendrag av innholdet i de tekniske spesifikasjonene:

De konkrete tekniske spesifikasjonene (selve TSI-en) for godsvogner er gitt i vedlegget (med ytterligere tillegg) til kommisjonsvedtaket. Det geografiske og tekniske virkeområdet, samt formål fremgår av kapittel 1 i TSI-en. Kapittel 2 gir en definisjon av delsystemet – godsvogner – delsystemets funksjon og grensesnitt. Kapittel 3 refererer de grunnleggende krav i samtrafikkdirektivet og henviser til hvor de enkelte kravene er mer detaljert regulert i de senere kapitlene i TSI-en. Kapittel 4 spesifiserer de funksjonelle og tekniske krav som skal oppfylles av delsystemet og dets grensesnitt til andre delsystemer. Kapittel 5 regulerer hvilke samtrafikkkomponenter og grensesnitt det finnes europeiske spesifikasjoner for, herunder europeiske standarder (EN), og som er nødvendige for å oppnå samtrafikkvegne i det transeuropeiske konvensjonelle jernbanesystemet. Kapittel 6 regulerer hvilke prosedyrer som skal benyttes ved samsvarsverifisering og vurdering av bruksegnethet. Kapittel 7 angir implementeringsstrategi for TSI-en. Det spesifiseres nærmere i hvilken grad TSI-en gjelder ved fornyelse og oppgradering. Det gis dessuten en oversikt over alle bestemmelser for særtilfeller i kapittel 7.7 (herunder nasjonale unntak fra TSI-en). Det er et stort antall bilag til TSI-en. Disse

inneholder detaljerte tekniske krav og beskrivelser av spesielle tilfeller. I stor grad er TSI-en en videreføring av eksisterende standarder som er etablert i regi av UIC- RIV.

Spesielle unntak som fremgår direkte av TSI-en:

I arbeidet med TSI-en har Norge i samarbeid med Finland, Sverige, Estland, Latvia og Litauen fått inn i vedtaket et unntak fra krav om komposittbremseklosser av spesielle typer (TSI-en/Vedlegget punkt 7.7.2.3.1.5). Unntaket gjelder til metoder for uttesting av komposittbremseklosser for vinterklima er utviklet. Det er også innvilget et særkrav til hjulmateriale (TSI-en/Vedlegget punkt 7.7.2.2.4.2).

Merknader

Gjeldende norsk regelverk:

CR TSI WAG regulerer alt vesentlig forhold som i dag dekkes av interne bestemmelser hos jernbaneforetak og infrastrukturforvalter og eksisterende internasjonale avtaler om grenseover-skridende godstransport på jernbane. Enkelte forhold i jernbanelovgivningen berøres også. Vedtaket vil bli implementert gjennom forskrift.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og Kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

32008 D 0164 Kommisjonsvedtak 2008/164/EF av 21. desember 2007 om den tekniske spesifikasjonen for samtrafikkvegne vedrørende "personer med nedsatt bevegelighet" i det transeuropeiske jernbanesystem for konvensjonelle tog og høyhastighetstog (vedlegg XIII kap III SD gr2)

Sammendrag av innhold

TSI-en (TSI - technical specification of interoperability = teknisk spesifikasjon for samtrafikkvegne) omfatter krav til at både infrastruktur og rullende materiell skal tilrettelegges for personer med redusert mobilitet både for konvensjonell jernbane og høyhastighetsbaner. Når tog, stasjoner og andre relevante deler av infrastrukturen oppfyller kravene i TSI-en, vil dette sikre interoperabilitet og sikre personer med redusert mobilitet den samme tilgangen til jernbane i hele det transeuropeiske jernbanesystemet.

TSI-en inneholder minimumskrav. Det hindrer ikke den enkelte stat fra å innføre tilleggskrav for å forbedre tilgjengelighet så lenge dette ikke innebærer urimelige kostnader for jernbaneforetakene, eller er til hinder for interoperabilitet på det transeuropeiske jernbanenettet. En forbedret tilgjengelighet til tog og stasjoner for personer med redusert mobilitet, vil ifølge TSI-en potensielt øke antallet passasjerer.

TSI-en gjelder for ny infrastruktur og nytt rullende materiell, samt for oppgraderinger og fornyelse av infrastruktur og rullende materiell som krever ny tillatelse fra jernbanetilsynet for ibruktaking, jf. omtale under TSI-en kap. 7 nedenfor vedr unntak for eksisterende infrastruktur og materiell. TSI-en vil ikke gjelde for arbeid som innebærer en ren utskifting av komponenter og ordinære vedlikeholdsaktiviteter.

Kommisjonsvedtaket består av preambel, 4 artikler og vedlegg med 7 kapitler. Det er flere bilag til TSI-en som inneholder detaljerte krav på enkelte av områdene.

Kommisjonsvedtaket:

Artikkel 1 slår fast hjemmelsgrunnlaget for TSI-en. I artikkel 2 redegjøres for hva som gjelder i forhold til «open points», dvs. områder som er omfattet av TSI-ens virkeområde, men hvor TSI-en ikke fastsetter spesifikke regler. Videre redegjøres det for at medlemslandene innen 6 mnd. etter notifisering skal oversende Kommisjonen og de øvrige medlemsstatene en liste over eksisterende tekniske regler som skal benyttes når det gis tillatelse til ibruktaking av de delsystemer som er omfattet av TSI-en. De enkelte medlemslandene skal tilsvarende gi opplysninger om hvilke prosedyrer som vil bli benyttet ved samsvarsvurdering og verifisering ved bruk av ovennevnte regler (nasjonale regler). Medlemslandene skal opplyse om hvilke organer som er utpekt til å gjennomføre prosedyrene for

samsvarsvurdering og verifisering. Artikkel 3 viser til at kommisjonsvedtaket gjelder fra 1. juli 2008. Artikkel 4 slår fast at kommisjonsvedtaket gjelder for medlemsstatene.

TSI-ens vedlegg:

Det geografiske og tekniske virkeområdet av, samt formålet med TSI-en fremgår av kapittel 1 i TSI-en. Kapittel 2 inneholder sentrale definisjoner, herunder hvem som omfattes av uttrykket «personer med redusert mobilitet». Kapittel 3 gjengir de grunnleggende krav i interoperabilitetsdirektivet og gir henvisning til hvor de enkelte kravene mer detaljert er regulert i de senere kapitlene i TSI-en. Kapittel 4 inneholder detaljerte funksjonelle og tekniske krav til delsystemet infrastruktur (punkt 4.1) og til rullende materiell (punkt 4.2). For infrastruktur stilles det primært krav relatert til stasjoner, fra ankomst til plattform. Kravene til rullende materiell berører de fleste elementer i materiellet. Punkt 4.3 gir ytterligere definisjoner som brukes i TSI-en. Kapittel 5 regulerer hvilke samtrafikkkomponenter og grensesnitt det må utarbeides europeiske spesifikasjoner for, herunder europeiske standarder (EN), som er nødvendig for å oppnå samtrafikkevne i det transeuropeiske konvensjonelle jernbanesystemet. Kapittel 6 fastsetter hvilke prosedyrer som skal benyttes med samsvarsverifisering og vurdering av bruksegnethet. Kapittel 7 angir rammer for implementeringen av TSI-en, herunder strategiske føringer. Det legges opp til en stegvis suksessiv tilpasning.

TSI-ens krav gjelder primært når ny infrastruktur og nytt rullende materiell tas i bruk. For eksisterende infrastruktur og rullende materiell vil TSI-ens krav komme til anvendelse ved fornyelse og oppgradering, når fornyelsen/oppgraderingen er av en slik karakter at den krever ny godkjenning fra tilsynet for ibruktaking. Generelt sett omfatter ny godkjenning av eksisterende infrastruktur og materiell kun de del-komponenter som er omfattet av fornyelsen/oppgraderingen. I forbindelse med fornyelse/oppgradering av eksisterende infrastruktur er det en del unntak for bl.a. minimumsdimensjoner og funksjonelle krav for gangveier, trapper over-/underganger, ramper, rulletrapper, heiser, plattformbredde, plattform høyde og offset ifm. fornyelse, og verneverdige bygninger. For eksisterende rullende materiell er det unntak for krav som krever strukturelle endringer i materiellet (døråpninger, rammer, kollisjonspilarer, karosseri, og andre inngrep som innebærer at materiellets strukturelle integritet evt. måtte revurderes), det er også unntak for krav til seter og rullestolplasser med mindre hele togets setelayout omfattes av fornyingen/oppgraderingen, det er også unntak for rullestolplasser dersom dørarrangementet o.l. ikke tillater passering av rullestoler.

Merknader

Gjeldende norsk jernbanelovgivning har spredte bestemmelser om tilrettelegging av rullende materiell og infrastruktur for personer med redusert mobilitet. Disse kravene er stort sett begrunnet i sikkerhetsmessige hensyn eller som tekniske spesifikasjoner for samtrafikkevne. jf. samtrafikkforskriften. Jernbaneverket og jernbaneforetakene har derutover interne regler og standarder for universell utforming av materiell og infrastruktur.

Norge har bedt om særkrav vedrørende avstand fra plattform til spormidtd for å ta inn rettsakten i EØS-avtalen, slik som flere høringsinstanser bedt om.

Andre relevante bestemmelser:

TSI-en vil ha virkning på Jernbaneverkets og jernbaneforetakenes interne regler og instruksjoner på de områdene som TSI-en regulerer.

Endringer i norsk regelverk:

Vedtaket vil bli gjennomført ved fastsettelse av forskrift.

Sakkyndige instansers merknader

Kommisjonsvedtaket er sendt på høring til berørte myndigheter og organisasjoner i Norge. Nedenfor følger et sammendrag av høringsuttalelsene.

NSB AS:

NSB AS viser til behov for norske særkrav hva gjelder avstand fra plattform til spormidtd. Denne formelen er annerledes i Norge enn i TSI-en. NSB AS mener TSI-en hindrer mulighet til å overstyre forrigling i dørene dersom det er feil som gjør at fullautomatiske bevegelige trinn i innstigningspartiene ikke går helt ut.

Jernbaneverket:

Jernbaneverket fremholder viktigheten av å fremme unntak fra krav om avstand fra plattformkant til spormidt.

Funksjonshemmeds fellesforbund (FFO):

FFO påpeker at det er viktig å få frem at kravene i TSI-en kun er å oppfatte som minimumskrav, siden mange av kravene ikke går langt nok i å sikre universell utforming. FFO mener gruppen som tilhører personer med redusert mobilitet er større enn det som er angitt i TSI-en.

Norges handikappforbund (NHF):

NHF har en rekke kommentarer som reflekterer at man mener at TSI-en ikke går så langt som organisasjonen ønsker.

Statens jernbanetilsyn (SJT):

Jernbaneverkets kommentar angående unntak fra krav om avstand fra plattformkant til spormidt er slik SJT ser det vesentlig å få inn i TSI-en. Nesten alle EU-landene har egne «specific case» på akkurat samme kravet, med ulike formler for beregning av denne avstanden.

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og Kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.

Kapittel VI Sivil luftfart

32010 R 0573 Kommisjonsforordning (EU) nr. 573/2010 av 30. juni 2010 om endring av forordning (EF) nr. 185/2010 om fastsettelse av detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart og kommisjonsbeslutning C(2010)3572 som endrer kommisjonsbeslutning 2010/774/EU (vedlegg XIII kap VI SD gr2)

Sammendrag av innhold

Forordning nr. 573/2010 endrer forordning nr. 185/2010 som gir detaljerte gjennomføringsbestemmelser i tilknytning til de felles bestemmelser om sikkerhet i sivil luftfart. Forordningen gir detaljerte bestemmelser om hvordan man kan benytte en bombehund (Explosive Detection Dog - EDD) for å gjennomføre en sikkerhetskontroll. Når det gjelder sikkerhetskontroll av passasjerer og håndbagasje, kan bombehunden kun benyttes i kombinasjon med andre "screening"-metoder. For kontroll av innsjekket bagasje er bruk av bombehund et selvstendig alternativ.

En bombehund skal kunne spore og avsløre en spesifisert enkeltmengde eksplosivt materiale. Springingen av materialet skal kunne foretas uavhengig av form og plassering i bagasjen/innpakningen.

Videre er det i forordningen gitt bestemmelser om opplæring, hvilke krav som skal tilfredsstilles, samt godkjennelsesprosedyrer for hunden og føreren av hunden. Bombehunden med fører skal utdannes og etterutdannes for å sikre at nødvendige krav overholdes. Utdannelse av et team skal omfatte teoretisk, praktisk og "on-the-job" opplæring.

Merknader

Kommisjonsforordning (EF) nr. 573/2010 gir bestemmelser om når man kan benytte bombehunder ved sikkerhetskontroll av passasjerer, bagasje og frakt. I tillegg er det gitt bestemmelser om teamet (hund med fører) med krav til utdanning og godkjennelsesprosedyrer.

Flere land har på møter i EU-komiteen der dette ble behandlet, gitt uttrykk for at de er positive til at man kan benytte bombehunder som et alternativ. Avinor har ikke konkrete planer om å ta i bruk hunder på norske flyplasser.

Forordningen vil bli gjennomført i norsk rett ved forskrift om forebygging av anslag mot sikkerheten i luftfarten.

Sakkyndige instansers merknader

Rettsakten er vurdert i Spesialutvalget for transport, der Samferdselsdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Fiskeri- og kystdepartementet, Miljøverndepartementet, Finansdepartementet, Justisdepartementet og Utenriksdepartementet er representert. Spesialutvalget fant rettsakten EØS-relevant og akseptabel.